



Arxiu històric FUNDACIÓ JAUME BOFILL

Ponències 2n Congrés

Sindicat de Quadres de Catalunya

MARÇ 1983

FUNDACIÓ
Fundació
JAUME
Jaume
BOFILL
Bofill

341

psuedonim 2N CONGRÉS

BARCELONA, 5 I 6 DE MARÇ DEL 1.983
LLOC: EXPO-HOTEL - CARRER MALLORCA, 1
(EDIFICI CATALUNYA) (ESTACIÓ DE SANTS)

DIA 05.03.83

- 9 INICI: OBERTURA.- LECTURA DEL REGLAMENT. ESMENES I APROVACIÓ.- RATIFICACIÓ DE LA MESA.- INFORME DEL COMITÈ EXECUTIU NACIONAL. APROVACIÓ, SI S'ESCAU.
- 11 PONÈNCIA: "RESPOSTA DEL SQC DAVANT EL REPT DE LA SITUACIÓ ACTUAL". ESMENES. APROVACIÓ.
- 2/4 1 PONÈNCIA: "ESTRATÈGIA SINDICAL".
- 1 DINAR
- 3 ESMENES. APROVACIÓ.
- 4 COMUNICACIÓ: "OBJECTIUS D'UN SINDICALISME ACTUAL". APROVACIÓ SI S'ESCAU.
- 5 ESPERIÈNCIES CONCRETES.- PRESENTACIÓ DE CANDIDATURES DEL COMITÈ EXECUTIU NACIONAL I DEL CONSELL NACIONAL.
- 1/4 7 CLOENDA DE LA PRIMERA PART.

DIA 06.03.83

- 2/4 10 INICI 2ª PART: ESPERIÈNCIES CONCRETES.- VOTACIÓ DEL COMITÈ EXECUTIU NACIONAL I DEL CONSELL NACIONAL.- ESCRUTINI.- PROCLAMACIÓ DEL COMITÈ EXECUTIU NACIONAL I DEL CONSELL NACIONAL.
- 3/4 12 PRESENTACIÓ CONVIDATS.- ADHESIONS.- PARLaments CONVIDATS.- DECLARACIÓ DEL NOU SECRETARI GENERAL.
- 1 CLOENDA

NOTA: SI ELS TEUS COMPANYS T'HAN DESIGNAT CONGRESSISTA I ENCARA NO ENS HO HAS FET SABER, COMUNICA'NS-HO URGENTMENT.

REGLAMENT DEL 2n CONGRÉS DEL SQC

El Segon Congrés del SQC se celebrarà a Barcelona els dies 5 i 6 de març al local de l'EXPO-HOTEL.

El programa del Congrés serà aquell que està definit a l'agenda del mateix i es regirà per les següents normes:

1. La Mesa, que serà constituïda al principi del Congrés, tindrà l'obligació de vetllar pel bon desenvolupament del Congrés.
2. La Mesa del Congrés tindrà plena autoritat per a prendre qualsevol tipus de mesures que no admetran rèplica durant el mateix i que podran ésser apel·lades davant el Comitè Executiu Nacional un cop acabat el Congrés i durant els trenta dies següents al mateix.
3. Esmenes
 - 3.1 Les esmenes arribades dins del termini senyalat seran llegides després de cada ponència.
 - 3.2 Amb la finalitat de no repetir els temes de les esmenes, aquestes seran classificades i presentades conjuntament, no obstant, els "esmenants" que ho creguin oportú podran defensar, personalment o mitjançant els seus representants, les seves esmenes davant el ple del Congrés.
 - 3.3 Les esmenes a les ponències no podran tenir una durada de més de cinc minuts, amb una rèplica de tres minuts. No obstant, la Mesa podrà allargar aquest temps si el tema a debatre ho requereix, i sempre que sigui d'interès general.
4. Votacions
 - 4.1 Les votacions seran a mà alçada mitjançant tres cartrons: vermell per NO, blanc per ABSTENCIÓ i verd per SÍ.
5. Assistència

SINDICAT DE QUADRES DE CATALUNYA

5.1 Al Congrés no podran assistir més que els congressistes designats i les persones expressament invitades, a tots els quals se'ls dotarà d'una identificació personal i intransferible i que s'haurà de portar en un lloc ben visible.

5.2 El Servei d'Ordre tindrà cura de què no assisteixin persones no autoritzades a les sessions del Congrés.

6. Eleccions

6.1 Totes les votacions que es portin a terme durant el Congrés requeriran, solament, la majoria simple, independentment del quòrum al moment de la votació.

6.2 Les votacions que es portin a terme durant el Congrés no podran ésser impugnades un cop clausurat el mateix.

6.3 Les candidatures del Comitè Executiu Nacional seran en llista tancada i la del Consell Nacional serà en llista oberta. Al Consell Nacional s'elegiran 35 candidats.

6.4 Les candidatures que surtin del Congrés seran efectives des del moment de la seva proclamació i després de l'acceptació per part del candidat elegit.

7. Horari

L'horari serà establert en funció de l'agenda del Congrés i podrà ésser modificat si el seu desenvolupament així ho aconsellés, i prèvia consulta amb el ple.

8. Prohibicions

8.1 Queden expressament prohibides totes les manifestacions de caire partidista, sigui de paraula, sigui de símbols de qual-sevol partit o entitat política.

8.2 Ningú no podrà ésser interromput mentre parli, i solament podrà ésser cridat a l'ordre pel President de la Mesa.



2N CONGRÉS

CANDIDATURA AL CONSELL NACIONAL

JOAQUIMA ALEMANY I ROCA
ROSA M AMORÓS I NICOLAU
JOAQUIM ARNAL I ARANA
ANNA ARNELLA I GALLEMÍ
MONTSERRAT AULADELL I FREIXINET
ANTONI BALLARÍN I SELLÉS
JOSEP BALLESTER I FERRERES
EDMOND BENET I CLAUSELL
JACINT BORRÀS I MANUEL
JOSEP L BURRIEL I GARCIA
ÀNGEL BUXÓ I LOZANO
JOAN CAMPS I ORTIZ
JAUME CLARI I GUEDEA
JOSEP M COFIÑO I BARBERÀ
CARLES COSTA I COSTEJÀ
LLUIS C FERRER I MONTSENY
JOAN FIGUERAS I FELIP
AGUSTÍ GALLART I TEIXIDÓ
ALBERT GARCIA I FUENTES
JORDI GARCIA I NAVARRO
PERE LÓPEZ I MATEOS
PILAR MARTÍNEZ I NOGUERA
LEANDRE MAYOLA I TRESSERRAS
VICENÇ MONFORT I NOS
MONTSERRAT MORETÓ I ALGUERSUARI
CASTO NÚÑEZ I ENRIQUEZ
JOAN PALAU I PUJOL
TERESA PÉREZ I URPINA
ANTONIO PINEDA I MELGUIZO
ANTONI PLAJA I MATEU
JOSEP REBULL I GALLART
MARIÀ RECASENS I VILANOVA
ENRIC RIBA I DURAN
VICTÒRIA RIBATALLADA I PUIG
JOAN SALA I DOLS
MONTSERRAT SABATÉ I PES
ARNALD SAURA I MIRANDAS
MONTSERRAT SERRALLONGA I SIVILLA
ENRIC SOLANAS I SAGARRA
RAMON SOLÉ I BOSCH
FRANCESC VIDAL I CODINA

DE QUADRES DE CATALUNYA DAVANT EL DOLAR

moments, davant d'una situació de mica llarga i profunda, una crisi econòmica, sigui quin sigui el seu el seu nivell de desenvolupament. terreny econòmic, es manifesta en símptomes i que ja esdevé tòpic repetició de l'atur i la inflació.

Què pensem d'aquesta crisi? Aviat farà que els àrabs productors de petroli, valent la qual ja ha esdevingut històric d'augmentar el preu del barril de petroli. D'aleshores ençà, aquest producte vital per a la marxa de les economies s'ha pres com a punt de referència.

Què ens espera si la crisi va començar llavors? Recordem el tema estrella de les pàgines econòmiques: la crisi del dòlar. I aquesta crisi, malgrat ho fos de la seva naturalesa, tot el sistema de transaccions internacionals quant ha augmentat el preu de petroli probablement no perquè de petroli però d'or no.

Què ens esperem de les repercussions d'aquell augment foren notar arreu del món. L'impacte de la crisi a la país s'acusa de forma diferent d'aquell moment i el desenvolupament econòmic de què disposaven les països haurien de prendre mesures, les repercussions que es preveia d'aquell producte.

Què ens esperem de la situació que hi haurà en els últims anys del franquisme controlant per la pressió de les economies però també, bàsicament, per una crisi, doncs en aquells moments la pressió era més alta que es donava des dels anys de lliure circulació dels béns internacionals. A Europa, aquí hi havia encara unes mesures restrictives, un sistema fiscal basat en impostos i un alt grau d'intervenció econòmica i organització del capital i del

Si bé no es va amagar que el petroli ens sortia més car, sí que no es va donar prou importància a les repercussions que podia tenir. I, mentre llegíem als diaris les mesures que es prenen a Europa o al Japó, aquí no passava res. Fins l'any 1.976, quan ja havia començat la transició a la democràcia, no es va començar a prendre mesures serioses.

De cap de les maneres fora seriós, però, carregar el mort de la crisi econòmica als àrabs, atès que no varen fer altra cosa que aplicar els principis de la llei de l'oferta i de la demanda. Tampoc volem entrar en què si la seva decisió la varen prendre ells sols, o bé si els varen ajudar.

Quan va començar realment la crisi econòmica? No ho sabem. Però sí que podem afirmar que l'any 1.973 ja l'arrossegàvem, i no a l'Estat espanyol, sinó arreu del món. La crisi del petroli no va ésser altra cosa, que la gota que va fer sobreixir el got de la gran crisi.

Les economies avançades, ho són, precisament, perquè han estat capaços de crear els mecanismes de control i d'informació, capaces de detectar qualsevol desequilibri que es produeix en alguns dels factors que intervenen en l'activitat econòmica. És a dir, tenen mecanismes per a controlar les crisis conjunturals. Però quan portem deu anys prenent mesures sense poder frenar la seva progressió, no podem pas dir que aquesta sigui una crisi conjuntural. La crisi actual va molt més enllà de la crisi econòmica. Un conegut economista l'ha qualificat, recentment, de ruptura històrica.

Hem parlat d'un fet econòmic que es va produir l'any 1.973, però fixem-nos que es dona, solament cinc anys per tard d'haver viscut el "Maig francès" en el 1.968. Tots som conscients que aquell Maig no va ésser només les protestes d'uns estudiants. Sabem molt bé que darrera les batalles de policies i estudiants pels carrers de París, no hi havia només la reivindicació d'uns drets o d'uns avantatges pels estudiants o la protesta per alguna mesura administrativa. Sabem que hi havia el desig d'una nova justícia social, de cercar nous corrents de pensament, una voluntat d'obrir nous camps a la cultura, de posar-la més a l'abast de tots.

On volem anar a parar amb aquesta introducció? Hem citat dos fets puntuals, econòmic un, cultural l'altre, només com a indicadors o com a fites que ens senyalen a quin punt es troba la societat en el seu camí al llarg de la història. Pensem que d'augment de preus n'hi ha hagut

des de que l'activitat econòmica és organitzada, i les revoltes estudiantils són tan velles com els estudiants, però mai, ni l'un ni l'altre, havien preocupat tant als governs com els que hem citat, malgrat en la seva manifestació externa, no eren pas massa diferents a d'altres, anteriors o posteriors. Si ara han preocupat tant als governs és perquè s'han adonat que ambdós són indicadors del profund canvi que s'està produint en la nostra civilització industrial, tot i que en la seva manifestació externa, són pura anècdota en elles mateixes.

Tornem, ara, a concretar-nos en l'aspecte econòmic d'aquesta crisi. Els trets definitoris d'aquesta crisi escapa als principis teòrics que havien caracteritzat de sempre l'economia de lliure mercat. L'augment de l'atur i conseqüent disminució de la demanda, no frena la inflació, sinó que l'un i l'altre creixen paral·lelament.

Es diu que el model de creixement econòmic que hem tingut fins ara està acabat. És probable. Però no som pas nosaltres, els homes i les dones del 1.983, els que ho podem dir, ens manca, encara, perspectiva històrica per a poder avaluar aquesta crisi i les seves repercussions. En tot cas avui no tenim el model de recanvi i, amb això no volem pas eludir la resposta que hem de donar a la situació actual.

La problemàtica d'aquesta crisi s'ha de situar en dos nivells, el dels problemes puntuals de cada dia i que hem d'anar resolent, i la crisi pròpiament dita, origen d'aquells problemes puntuals. I en els dos nivells hem de fer sentir la nostra veu. Hem de treballar en la solució dels "petits" problemes de cada dia, a nivell de les nostres empreses o del sector que sigui; que no arreglaran el gran problema de fons però que ajudaran a paliar-ne els efectes, repartint de manera no tant injusta les seves conseqüències.

També és, amb aquesta tasca diària, amb la nostra aportació i la nostra exigència a nosaltres mateixos i a les demás parts implicades, com aconseguirem, els treballadors, tenir veu en les solucions a un més alt nivell.

Les crisis que s'han donat al llarg de la història s'han acabat, quan després de les corresponents baralles, els representants de les diferents classes d'interessos, arriben a un compromís d'equilibri que els permetia seguir amb aquells interessos. És aquella tesi de canviar-ho tot perquè res no canviï.

Creiem que per primera vegada a la història en la recerca d'aquest nou equilibri d'interessos hi tindran una aporta-

ció molt important, potser decisiva, els sindicats, com a representants dels treballadors.

La crisi econòmica es manifesta al nostre país, en quatre desequilibris bàsics: inflació, atur, dèficit públic i balança de pagaments negativa. Aquestes característiques, comuns a altres països, s'han vist, en el cas de l'Estat espanyol, influenciades per la transició cap a la democràcia. Així, les solucions que s'han aplicat, responien, en molts casos, més a motivacions polítiques que a raonaments econòmics.

Aquí hem lluitat contra l'atur mentre es reorganitzaven els sindicats i les organitzacions empresarials, hem lluitat contra la inflació i contra una balança de pagaments negativa, quan es liberalitzava l'economia, i així es podrien detallar multitud de particularitats d'aquesta situació.

L'atur ha augmentat considerablement durant aquests anys, però agreujat amb relació al que ha passat als demés països. Aquí el que també ens ha acompanyat, és una reducció del nivell d'ocupació; és a dir, no solament no hem donat feina als que acabaven els estudis, sinó que tampoc se n'ha donat als que abans ja treballaven.

Com s'ha arribat a aquesta situació? Creiem que l'aïllament que ha tingut el país durant tants anys, mantenint una economia proteccionista i paternalista, ha incidit més fortament a l'arribar aquesta crisi, a la qual s'han ajuntat l'augment de cost de les matèries primes, les pressions socials, la competència exterior i la desconfiança en el futur, les quals han portat de resultat la manca de rendabilitat, encariment del diner, pèrdua del valor adquisitiu de la pesseta, manca de renovació tecnològica i manca d'empresaris capacitats.

Quines mesures s'han aplicat fins ara?

- Un primer grup que intenta reduir el cost de la mà d'obra, sovint sentim a dir que la causa de la inflació és l'augment dels costos i principalment dels salaris, són els Acords de la Moncloa de l'any 1.977, l'ANE 81/82, les reduccions de quotes de la Seguretat Social, la contractació temporal, el foment de treball juvenil, etc.
- Un segon grup que vol repartir els llocs de treball existents, són les de reduir l'edat de jubilació, allargar l'edat escolar, reducció de la pluriocupació, hores ex-

traordinàries i altres.

- Un tercer grup, són les inversions per a crear llocs de treball. Aquestes inversions han estat fetes principalment en el sector de la construcció i la intervenció del sector públic que ha incrementat considerablement el seu pes dins l'economia.
- Paral·lelament s'han iniciat els plans de reconversió sectorial, especialment en el tèxtil i electrodomèstics (línies Blanca i Marró).
- Mesures de tipus fiscal, arbitrants desgravacions en les inversions que creïn nous llocs de treball.

A la pràctica, però, els resultats no han tingut l'eficàcia que esperàvem. A més d'aquestes mesures, se n'haurien de prendre altres a més llarg termini. Cal donar feina a l'aturat d'avui, però hem de frenar, també, que pel progressiu deteriorament de l'economia n'hi hagi més, tal com està passant. Per tant, les nostres empreses han d'ésser capaces de poder competir a l'exterior. Ha d'haver-hi empreses que exportin tecnologia i, per a aconseguir-ho, per a lograr situar les empreses en aquesta línia de competitivitat, calen mesures de planificació a llarg termini. No es poden deixar les actuacions immediates, però, menys encara, una planificació de la reestructuració econòmico-industrial a uns quants anys vista.

A nosaltres, com a sindicat, ens afecta molt especialment un d'aquests desequilibris en els quals dèiem es manifestava la crisi: l'atur. Però la nostra resposta, no pot ésser únicament, exigir que es creïn llocs de treball.

Què vol dir exigir llocs de treball? Quina classe de llocs de treball? a quins sectors? Quí els ha de crear?

La resposta l'hem de donar tots, treballadors, empresaris i administració i, nosaltres, el SQC, hem de donar resposta a aquesta situació i diem quina és la resposta que esperem de cada un d'ells.

Aquí podem apuntar algunes accions concretes i, cada una d'elles, pot afectar amb més grau a una de les parts implicades, però no podran reeixir, sinó és amb l'aportació conjunta de totes les parts.

El nostre país té, encara avui, grans dèficits en molts aspectes que, una ferma voluntat de solucionar-los, a més

de millorar la nostra qualitat de vida, donaria ocupació a molts treballadors.

Caldria una decidida actuació per part de l'Administració, sigui estatal, autonòmina o local, en dos sentits: un vers ella mateixa i l'altre, d'actuació cap a fora.

Vers ella mateixa, en el sentit de cercar un mínim de productivitat en la prestació dels seus serveis. Cal implantar a l'Administració Pública, el mateix nivell d'eficàcia i atenció al públic de l'empresa privada. El rigor que imposa en la liquidació dels impostos als contribuents no és pas el mateix que es té ella, en donar-nos resposta a les nostres demandes, només cal preguntar quant temps triga el que passa en situació d'atur, en començar a cobrar el subsidi. I pel que costa mantenir aquesta administració, les seves prestacions haurien d'ésser molt superiors. Potser s'argumentarà que és necessari un procés complex, amb moltes firmes i molts papers, però això, per a nosaltres, només és garantia de més possibilitats de frau. Cal que els circuits administratius es simplifiquin per a fer-los més àgils i transparents, descentralitzant tant com es pugui els òrgans de decisió i donant-los el poder i la responsabilitat que es mereix el funcionari.

Creiem que aquests criteris són vàlids per a qualsevol servei de l'Administració Pública, tant per a recaptar els impostos, com en la seva utilització, perquè aquesta és una gran responsabilitat de l'Administració Pública en aquesta finalitat primordial que ha d'ésser la redistribució de la renda i, en aquest servei, exigim una extrema eficàcia. Eficàcia, en procurar que els seus costos siguin més baixos, en la més alta qualitat dels serveis, que al cost dels impostos que hom paga, no hi hagi de sumar el de les hores perdudes a les finestretes.

Però l'Administració Pública, ha de fer una altra acció cap fora, vers les empreses i els treballadors i, dèiem, ja d'entrada, que l'Administració, aquí no s'hi trobarà pas sola, aquí, l'actuació ha d'ésser conjunta amb treballadors i empresaris. Avui, al nostre país, hi han ben poques empreses que es puguin presentar a l'exterior, poques estan preparades per a competir en els mercats internacionals. I, les que treballen només pel mercat interior, cada dia han d'afrontar una més gran competència exterior i un menor poder adquisitiu interior, reduint-se, cada vegada més, les seves possibilitats de creixement.

Cal una renovació en profunditat de l'empresa i una millor preparació dels seus homes, tant del treballador com de l'empresari i, a l'Administració, correspon crear el marc adequat per a aquesta transformació, tant en els mitjans de producció com en la preparació professional.

I' per tal que les empreses puguin equiparar a altres empreses internacionals, demanem que per part de l'Administració i mitjançant les entitats oficials de crèdit, s'obrin unes línies d'ajuda de finançament a totes les empreses que presentin un pla per a la racionalització i modernització de l'estructura productiva, un sanejament financer i la potenciació d'altres factors com: investigació i tecnologia, qualitat, disseny, organització empresarial.

A fi d'augmentar el nivell de producció, s'haurien de crear per part de l'Administració, entitats de foment a l'exportació que, a través dels agregats comercials a les ambaixades, de les Cambres de Comerç o d'altres institucions, donessin informació a la petita i a la mitjana empresa de les possibilitats de mercats internacionals, i de donar-les a conèixer a l'exterior.

Facilitar la reconversió a cooperatives, sempre que les empreses presentin possibilitats de continuïtat, amb un futur clar, atès que, sempre, les ajudes amb forma de: reduccions de la seguretat social, els crèdits a interès preferent, exaccions d'impostos, etc., serà més econòmic que el pagament del subsidi.

Que es fomenti l'establiment de convenis entre la Universitat i les empreses per la investigació i l'aplicació de nova tecnologia i la celebració de cursos monogràfics per a la divulgació de noves tècniques.

Inversament, l'Administració hauria d'establir plans de recerca científica, que podria encomanar a empreses privades, en aspectes parcials o globals.

La preparació del treballador

El Sindicat de Quadres de Catalunya ha defensat sempre i en tots els camps, la necessitat d'una adequada formació, al nivell que calgui, pel lloc de treball que hom ocupa. Aquesta formació, però, a vegades es fa difícil perquè manca una bona formació professional (i humana) de base. La nostra resposta a aquest problema és tornar a les escoles d'aprenents.

La majoria de nosaltres hem dit o hem sentit dir alguna vegada, que és molt difícil trobar bons operaris i bons professionals. Creiem que això passa i s'agreujarà més, sinó ho arreglem perquè s'arribarà al món del treball sense preparació adequada. A les empreses de més de mil treballadors s'haurien de crear escoles d'aprenents, als quals, se'ls donaria una formació professional que contemplés totes les tècniques industrials. L'especialització ja vindria quan tinguessin aquesta formació. L'error actual, és, que des de que un jove comença a treballar, ja se l'es-

pecialitza en una feina concreta, ignorant, completament, el que fa el company del seu costat. La bona especialització, no radica en saber molt d'una matèria, sinó que de moltes matèries, saber-ne el que en tenen de comú.

D'aquestes escoles n'haurien de ser professors aquells operaris més qualificats de la mateixa empresa, els quals hi dedicarien una part de la seva jornada laboral. Amb això evitariem, a més, que es perdés tot aquest patrimoni d'experiència i coneixements que es perd quan s'arriba a la jubilació.

I això ho voldriem lligar amb una altra qüestió: l'edat de jubilació.

Una de les solucions que s'argumenta per a paliar l'atur és rebaixar l'edat de la jubilació. Nosaltres, el SQC, pensem que més que rebaixar l'edat de jubilació s'hauria de reduir la jornada laboral, mantenint l'edat de jubilació o, inclús, deixant com a voluntària la de 64 anys, retrassant l'obligatòria i, en tot cas, mantenint les percepcions de jubilació en el mateix percentatge a partir de l'edat voluntària que se situaria en el tope màxim.

Potser no seria possible, ni convenient, que la reducció de jornada s'apliqués als treballadors de totes les edats, però sí que a partir de certa edat (50 anys)? s'hauria de reduir aquesta jornada diària, retardant l'edat de jubilació.

Aquesta proposta, a més d'incidir en la problemàtica de l'atur, crearia unes condicions de treball menys dures per als treballadors més grans, i podria suavitzar el trauma de la jubilació per molts treballadors en plenes condicions, atès que ara es veuen arraconats i jubilats abans d'hora per a deixar lloc als més joves.

No és possible reduir les hores de treball per als treballadors més grans i que aquestes les dediquessin a la preparació dels més joves? Ho demanem per respecte als joves i com a reconeixement als més grans.

La preparació de l'empresari

En la nostra línia d'exigència de preparació, no podem excloure a l'empresari. Avui, la formació és fonamental en qualsevol camp, tant d'acció, com de pensament.

Es per això que exigim la preparació empresarial. Han pas-

sat els temps de confiar en la sort i la "vista" pels negocis, per tirar una empresa endavant.

No és una tasca fàcil arribar a ésser un bon empresari, ni és una qüestió de capital. Hi ha una gran diferència entre empresari i capitalista i, diríem, que moltes vegades són dues coses incompatibles, perquè el tenir diners no significa tenir la capacitat i els coneixements necessaris per a fer-los treballar de manera intel·ligent. Per a ésser empresari és necessària una formació econòmica.

Avui dia, no és cap raresa, veure empresaris assalariats que dirigeixen empreses. Aquests, no són altres que els directors, generals o de departament, a les societats anònimes; aquests homes, no són més que executius que coneixen la seva tasca d'empresaris.

Al nostre país, encara queden patrons, no empresaris, que presumeixen d'haver fet diners sense cap mena d'estudis i d'haver creat empreses rendables sense l'ajuda de ningú, però, és així? La pràctica ens demostra que no. Moltes d'aquestes empreses s'han ensorrat al desaparèixer l'estat patriarcal que les va fer possibles; estat que els protegia tant del mal exterior com de l'interior.

Si moltes d'aquestes empreses haguessin posat la direcció en mans de veritables empresaris, avui, encara hi serien i, potser no tindríem ni la meitat de l'atur que tenim avui, car creiem que la crisi que patim, és més de qualitat d'homes que econòmica, atès que, en aquest país, tenim, avui, més treballadors rics que empresaris responsables i capaços d'encarrilar la nostra economia, tant agrícola com industrial, per camins de realitat i de profit. És per això que demanem a l'empresari serietat i responsabilitat; responsabilitat, que solament podrà ésser si existeix una voluntat de superació i honradesa professional, que no tingui por de reconèixer que no en sap prou. El savi més gran és aquell que quan no sap suficient, sap cercar l'ajuda necessària allà on es trobi, sense complexes de cap mena. És hora ja, d'anar cap a la cogestió i la direcció col·legiada, on, cadascún es faci responsable de l'àrea que més coneixi, perquè l'empresa és una tasca de tots els que la formen i la viuen cada dia. Han passat els temps de l'amo i de l'espardenya. Avui, el treballador té una formació que, cada dia és millor, i que ha d'ésser aprofitada sense cap mena de por per part del capitalista; perquè, sense treball ben fet, ni hi pot haver capital ni empresa que funcioni. Una empresa moderna no pot ésser més funcional que els quadres que la formen, ni pot tenir més rendabilitat que aquella que facin el seus homes des de l'aprenent fins el director general.

Hem parlat de formació a nivell d'escoles d'aprenents i hem demanat una millor preparació de l'empresari, però no s'acaba aquí la nostra exigència en formació.

Una de les tasques que el sindicat modern haurà d'assumir, des d'ara, serà la de la transformació de la Universitat tradicional; cal fer possible que tot aquell que sàpiga llegir i escriure, pugui accedir a la formació, fins al nivell que vulgui, ampliant-la a totes les branques del saber. No volem caure en l'error de crear universitats paral·leles per a treballadors, com ens demostra l'experiència d'altres països, i les franquistes "Universidades Laborales", on només, es pogués donar un ensenyament professional, o de segona categoria.

La Universitat és, també, un medi de lluitar contra l'atur i contra la manca crònica d'estructura tècnica, científica i humana del nostre país, car permetria la realització de cursos o seminaris pel reciclatge dels treballadors, donant a conèixer noves tècniques i processos. Facilitaria, al mateix temps, la formació permanent en altres terrenys del coneixement, que no fos únicament el professional.

Aquesta Universitat, que aniria a càrrec dels pressupostos de l'Estat, podria rebre, també, l'ajut de l'empresa privada, per l'establiment de convenis de recerca científica, que aquesta li podria encomanar, ajut que tant podria ésser monetari, com amb aportació d'homes i instal·lacions.

És necessària, doncs, aquesta universitat social per a aconseguir la dignificació de la persona a través del treball i del sacrifici individual de l'estudi i la preparació intel·lectual. Per a arribar a aquest fi, és necessària la concienciació de la societat, dels sindicats i, sobretot, del mateix treballador.

Els sindicats hem de concienciar als treballadors que solament, a través de la preparació i la revaluació de la personalitat de cadascun de nosaltres es pot arribar a la construcció d'una societat igualitària i justa, capaç de vèncer totes les crisis hagudes i per haver.

Des de la seva fundació, el SQC s'ha manifestat a favor de la cogestió. En aquests moments, en què és tan necessària l'aportació de tots en la recerca de solucions, és l'hora de què es comencin a arbitrar mesures tendents a la cogestió, cal obrir les empreses a una més alta aportació dels treballadors.

Som conscients que no podem demanar la cogestió per demà mateix, però és molt preocupant que avui ningú es plantegi encara cap mesura, per petita que sigui, que fos un primer pas a la cogestió.

Totes les respostes que exigeix la situació actual, no són factibles, si els treballadors, tant de l'empresa privada com de l'Administració, o de l'ensenyament i de la sanitat, no participem de forma individual i col·lectiva, en les decisions de direcció, del centre on realitzem el nostre treball. Per això, la resposta més vàlida que podem donar, és la d'anar a la cogestió d'una manera progressiva.

La cogestió, és a dir, la gestió conjunta de treballadors i empresaris dins l'àmbit de l'empresa o dels centres de l'Administració, esdevé com a forma d'organització que es desenvolupa d'una manera molt més social, aspecte, aquest contrari a un control de caire estatal per a una planificació central.

Cal ampliar la relació empresari-treballador més enllà del simple treball-retribució. El diàleg empresa-treballador no es pot limitar a reivindicacions. Cal una aportació més constructiva i assumir responsabilitats de gestió.

Volem fer una última consideració a la crisi actual. De la mateixa manera que fa dos-cents anys es va fer el salt d'una civilització agrícola a una civilització industrial, amb el desplaçament de la mà d'obra del camp cap a les fàbriques, ara també estem començant un salt semblant, cap a una nova civilització, que no en volem dir civilització del lleure com, ingènuament, es deia fa pocs anys. Aquesta nova civilització s'assentarà, bàsicament, en l'actual sector terciari o de serveis, i així, en els propers anys, veurem com hi haurà un desplaçament del creixement de l'activitat vers aquest sector. I és cap aquí, on s'ha d'orientar la creació de llocs de treball. Aquí és on hi haurà el creixement important que ens ha de treure d'aquesta situació engoixosa en que vivim ara.

Aquest camí, en el qual s'ha d'orientar el creixement, necessitarà molts homes i molt preparats, no serà la civilització del lleure, però sí que ho serà de la tecnologia, es reduirà l'esforç físic en el treball, però se n'exigirà més d'intel·lectual.

Quan hem insistit tant en la formació en una ponència que hauria de parlar de solucionar l'atur, és per això i perquè el sol fet d'exigir més possibilitats de formació, ja és exigir llocs de treball. De la mateixa manera que ja tenim màquines que fan noves màquines, és necessari

que cada dia hi hagi més homes que preparin a més homes per al demà.

Potser se'ns acusarà d'utòpics, però creiem que no hi ha res d'utòpic en tot el que diem, la informàtica, la cibernètica o la robòtica, no són pas ciències per descobrir, les tenim ja aquí. El que més ens preocupa en tot cas, és que si no hi dediquem l'esforç suficient, tornarem a perdre el tren una vegada més. Cal un ajut decidit per part de l'Administració en el foment i la implantació d'aquestes tecnologies, ajut que vol dir fer viable la creació d'empreses, però, també, que aquestes trobin treballadors preparats per a poder-se crear al nostre país. Seran empreses de serveis, d'estudis, de recerca científica, d'innovació, de disseny, etc. i, la seva producció no es podrà mesurar per quantitats, sinó per qualitat, serà una empresa nova.

Quan va començar el desplaçament de mà d'obra del camp cap a les fàbriques, també van aparèixer unes noves formes de relació amo-treballador, i els progressos socials que s'aconseguien a les fàbriques, repercutien més tard a les explotacions agrícoles. Aquest nou model d'empresa haurà de portar el progrés a la indústria.

Abans hem dit que calia l'ajut decidit de l'Administració Pública en fer viables aquestes empreses, però l'Administració sola no farà res, sinó hi fem la nostra aportació els treballadors i, també, els empresaris. Cal obrir un gran debat, en el qual es puguin trobar les cultures del treball i l'empresa, per a dissenyar un nou sistema de relacions que configurin la nova empresa. Hem estat reiteratius en demanar més formació, reciclatge, estudis, però també ho volem ésser en un altre concepte, en exigir la cogestió. El camí més fàcil per a iniciar aquest gran debat, aquesta trobada de les cultures de treballadors i empresaris, és la cogestió. Hem de superar vells conceptes de lluita de classes, però hem d'exigir i responsabilitzar-nos de poder decidir el nostre futur.

Per acabar, només voldriem insistir en la responsabilitat que tenim avui, els homes i dones, treballadors en el 1.983, de què pugui reeixir aquesta nova societat o aquesta nova civilització post-industrial. Hem de prendre consciència, que només per la coordinació de totes les forces, sortirem d'aquesta crisi total en què vivim. Hem de crear una consciència col·lectiva de la transformació que s'està produint.

Barcelona, 5 i 6 de març del 1.983

PONÈNCIA "RESPOSTA DEL SINDICAT DE QUADRES DE CATALUNYA DAVANT
EL REpte DE LA SITUACIÓ ACTUAL"

E S M E N E S

NÚMERO 1

Presentada per ENRIC SOLANAS i SAGARRA

A la pàgina 4, paràgraf 4, AFEGIR, després de "capacitats":
"i de treballadors més treballadors i responsables".

NÚMERO 2

Presentada per JAUME CLARI i GUEDEA

A la pàgina 5 (acabament del paràgraf de la pàgina anterior),
AFEGIR, després de "i altres": "A França ho han intentat de
solucionar, però creiem que fracassaran perquè, si bé s'ha
rebaixat l'edat de jubilació a 60 anys i, d'alguna manera s'han
creat més llocs de treball per al jovent, d'una banda, per
l'altra, aquests jubilats, incrementaran les despeses de l'Es-
tat francès i això no creiem que sigui solució. La sortida
al nostre entendre ha de sortir de dos fonts: La primera, que
l'empresari tingui consciència de la crisi d'atur existent
i que hi vulgui intervenir en la seva empresa i, l'altra font,
pot ésser que sorgeixin idees noves de la gent que té inquiet-
uds per a l'economia, la política, la ciència i la tecnologia.

NÚMERO 3

Presentada per ENRIC SOLANAS i SAGARRA

Comentari al capítol "La preparació de l'empresari", pàgines
8 i 9, el qual, no podem considerar com a esmena.

Aquest comentari és: "Estimo que no pertoca al SQC ni judicar-
ho ni dir-ho, com a tal entitat sindical que és, encara que
personalment, estic plenament d'acord amb aquestes reflexions".

NÚMERO 4

Presentada per ENRIC SOLANAS i SAGARRA

A la pàgina 10, paràgraf 2, MATISAR: "Una de les tasques que
un sindicat modern haurà d'assumir des d'ara, serà la de col.la-
borar en la transformació de la Universitat".

NÚMERO 5

Presentada per JOSEP M RIBÓ i TRUJILLO

A la pàgina 10, després del paràgraf 4, AFEGIR: "La Universitat actual per a poder fer aquesta funció, haurà de canviar les seves estructures i la responsabilitat de realitzar-ho recau en el seu professorat. Encara que aquest sembla més preocupat actualment en lluites estamentals o en mantenir falses posicions funcionaries, la dinàmica de les quals no surt ni convergeix cap al món del treball".

NÚMERO 6

Presentada per ENRIC SOLANAS i SAGARRA

Comentari al paràgraf 3 de la pàgina 11, el qual, no podem considerar com a una esmena.

Aquest comentari és: "Cal observar que aquesta modalitat d'actuació no és compatible amb l'economia dita de mercat, que defineix la Constitució i, per tant, abans, s'hauria d'intentar-ne la corresponent reforma, però, necessàriament i exclusivament, mitjançant els partits parlamentaris que vulguessin assumir les propostes que el SQC només pot suggerir com a tal sindicat professional, no polític".

NÚMERO 7

Presentada per JAUME CLARI i GUEDEA

A la pàgina 11, final del paràgraf 5, INTRODUIR: "Però el que no podem fer és que, per a salvar el ram hotelier permetem la instal·lació de plataformes d'extracció de petroli a les costes dels Països Catalans, atès que l'ecologista Jacques Cousteau diu que la Mediterrània és una mar tancada, solament té sortida (i és poc ample) per Gibraltar, a més, que veuríem, de no fer-ho així, com es rebaixarien les demandes de places hoteleres. La Mediterrània és un gran abocador d'escombraries que minva la pesca i que entre tots, cal posar remei".

ESTRATÈGIA SINDICAL

Quan parlem d'"estratègia sindical", el fet d'utilitzar el mot "estratègia" és, malauradament, molt sintomàtic. La definició que en fa en Fabra és "L'art de projectar i dirigir grans moviments militars".

Una cosa que no dubtem, atès que tots nosaltres hem viscut, en major o menor escala és, que dins l'àmbit laboral, les reivindicacions, massa vegades es poden comparar amb batalles militars.

Molt especialment els quadres ho hem patit, car aquestes "guerres" les hem tingut en dos "fronts": per una banda, i com a treballadors que som, amb les direccions de les empreses, i per altra banda, amb els companys no quadres de les pròpies empreses, els quals ens han considerat com a "instruments" de la direcció de l'empresa.

Un dels principals "camps de batalla" de les reivindicacions laborals, és la negociació col·lectiva, la qual podríem dir que és, l'acord negociat entre la representació de la direcció empresarial i la dels treballadors, per a regular les condicions econòmiques i de treball, a l'àmbit de l'empresa.

Dins l'àmbit de la negociació hi ha un fet que no hem d'oblidar en cap moment: l'empresa és un ens del qual en som part integral, i això fa que com a principi fonamental haguem de considerar la seva supervivència. No podem pretendre obtenir beneficis, per justificats que siguin, si posem en perill l'estabilitat de l'empresa. Així mateix hem de participar activament en les situacions de crisi, com són les regulacions de jornada, reestructuracions, reconversions, etc., obtenint el màxim d'informació per tal de poder actuar amb tota la decisió i sempre de forma constructiva i realista.

La participació a la negociació col·lectiva, l'hem d'analitzar des de dues grans vessants: una, la determinació de la representació per part dels treballadors, l'altra, l'actuació durant les negociacions.

Cas a part, és el dels funcionaris, que les reivindicacions d'horaris i salarials, no es regulen ni per l'Estatut dels Treballadors ni per la negociació col·lectiva, atès que aquestes són dictades per real decret.

A l'hora de definir quina ha d'ésser la representació dels treballadors a l'hora de negociar, ens trobem en què això va

ria en els diversos països d'Europa:

A l'àmbit de l'empresa, comitès d'empresa, seccions sindicals, etc.

Quan aquest àmbit de negociació és superior al de l'empresa, la formen les organitzacions sindicals.

En la majoria de països que formen part de la CEE, la negociació col·lectiva la realitzen les centrals sindicals i, en països com a França, Alemanya, Bèlgica, els quadres tenen participació en la negociació, donada la seva gran implantació en el món sindical.

En l'actualitat, i a l'Estat espanyol, l'article 37 de la Constitució espanyola diu: "La ley garantizará el derecho a la negociación colectiva laboral entre los representantes de los trabajadores y empresarios, así como la fuerza vinculante de los convenios".

Es després, al títol III de l'Estatut dels Treballadors, de l'article 82 fins al 92, que regula la forma i qui ha d'integrar aquestes representacions.

A l'esmentat Estatut dels Treballadors es preveu la possibilitat d'excloure dels convenis col·lectius els alts càrrecs o directius, però no queda clara aquesta possibilitat pels quadres en general. És per això que repetidament ha estat negat per a la jurisdicció laboral la legalització de convenis especials.

1. Doble conveni

Repetides vegades ens hem plantejat la possibilitat de negociar convenis específics pels quadres. La resposta no ha d'ésser mai un simple sí o no. S'ha de fer cada vegada que es presenta aquesta possibilitat, una anàlisi de les circumstàncies que ens porten a plantejar-nos-ho.

D'entrada ens hem de situar a l'ambient de Comitè d'Empresa. L'actuació dels quadres en aquest ambient, sobretot als inicis de participació, acostuma a ésser molt difícil. Això ens aboca moltes vegades a la temptació del "doble conveni". És humà i per tant comprensible aquesta tendència, però és un fet al que només hi hem d'arribar

com a darrer recurs i no per desig propi, sinó perquè ens excloquin del Conveni Col·lectiu la resta dels treballadors, encara que sigui directament o de forma indirecta per imposició de postures inadmisibles. Hem de fer tot el possible per a anar tots els treballadors junts, hem d'explicar, amb molta paciència, que ho som, encara que ocupem càrrecs de comandament i que el fet de tenir més ingressos, no vol dir estar més ben retribuït; hem d'obtenir que ens entenguin i que ens acceptin tal com som, sense haver de renunciar a cap de les característiques fonamentals del quadre.

El fet que en general siguem una minoria dins dels Comitès d'Empresa és, òbviament, el principal entrebanc que tenim i, és per això, que hem de dur a terme la difícil tasca de fer entendre a qui no ho entèn o no ho practica, que a la democràcia ha d'imperar la voluntat de les majories, però amb respecte de les minories.

Per altra banda, hem d'analitzar que succeeix si s'obté aquest "segon conveni". D'inici pot semblar molt positiu, atès que s'haurà obtingut la millora desitjada que no es podria obtenir en el conveni col·lectiu, però l'experiència ens està demostrant que, posteriorment, sorgiran una sèrie de nous problemes com són, un enfrontament més gran amb els companys no inclosos al segon conveni, la pèrdua de força negociadora davant l'empresari i com a conseqüència, una pèrdua en les pretensions reivindicatives.

Es per això i per la voluntat de defensar també els interessos dels treballadors no quadres, que el Sindicat de Quadres de Catalunya a les negociacions col·lectives, ha de denunciar i erradicar qualsevol intent de marginació o discriminació dels tècnics i administratius i, de demostrar en tot moment, la importància que tenim, tant en el funcionament de les empreses com en les negociacions on, indubtablement, aportem uns coneixements i unes formes d'actuació que, degut a la nostra formació professional i posició dins l'empresa, són un complement i un gran ajut dins l'àmbit del Comitè d'Empresa. Això ha quedat demostrat a les empreses on fa temps que participem de forma activa i, per tant, s'ha perdut la desconfiança tradicional que ha existit entre treballadors quadres i treballadors no quadres.

2. Tercer Col·legi

L'Estatut dels Treballadors permet que es pugui crear un tercer col·legi electoral per tal d'accedir als

Comitès d'Empresa, sempre que es faci constar en el conveni col·lectiu. Això vol dir que, per a obtenir-ho, s'ha d'estar d'acord amb els integrants dels altres col·legis electorals.

Creiem que la creació d'aquest tercer col·legi electoral, podria ésser positiva, només, en casos en què dins del Col·legi de Tècnics i Administratius existeixi una gran diversitat de categories professionals que tinguin unes particularitats molt diferenciades.

Per altra banda, la normativa electoral podria fer que en les empreses petites, aquest Col·legi no tingués representació i que tot i que lluitem per la seva aplicació, això no significa cap possibilitat d'augmentar la representativitat als comitès, car la proporció dels quadres amb la resta de personal, podria implicar la no participació d'aquests a les eleccions, al no cobrir el percentatge mínim imprescindible.

Es per això que considerem que, més positiu que lluitar pel tercer col·legi, és obtenir pactes o coalicions que ens assegurin la presència als comitès.

3. Política salarial

Des de fa uns quants anys, pràcticament, l'única finalitat dels convenis col·lectius, ha estat obtenir el màxim tant per cent d'increment salarial i la màxima reducció de jornada. Això ha representat la gran lluita reivindicativa dels darrers anys per a tots els treballadors, però al mateix temps, n'hi ha hagut una altra que, malauradament, els quadres n'hem estat els grans perjudicats.

Una vegada s'ha negociat el tant per cent d'increment salarial, ha vingut la forma de repartir-lo entre tots els treballadors i, aleshores, en nom de la solidaritat, la justícia social i altres mots manipulats demagògicament, aquest repartiment, s'ha produït reiteradament de forma linial. Això ens ha portat a situacions vergonyoses, que els empresaris han tolerat, abusant de la situació desfavorable del quadre en el mercat de l'oferta i la demanda. Trobem actualment a les nostres empreses, uns ventalls salarials ridículs. Quan als països socialistes s'accepten com a ventalls normals de l'1 al 3,5 %, al nostre país ens hem de considerar afortunats els quadres que aconseguim mantenir ventalls de l'1 al 2%, atès que n'hi ha una gran quantitat que no hi arriben.

Actualment, la nostra presència com a sindicat i la lluita de tots nosaltres a les empreses, ha aconseguit que les centrals sindicals UGT i CCOO, hagin començat a reaccionar sobre la greu situació creada i recomanin els repartiments de forma proporcional. Malauradament, és massa tard perquè això arregli la situació. L'únic que obtindrem (i encara hem de fer-ho entendre a les bases d'aquestes centrals sindicals), és que els ventalls no es tanquin més.

El Sindicat de Quadres de Catalunya ha de mantenir a les negociacions col·lectives, postures molt fermes per tal de no permetre que els ventalls es tanquin cada vegada més.

Una segona lluita que hem d'iniciar i, creiem que aquesta ha d'ésser al marge dels convenis, és amb les direccions de les nostres empreses per tal d'obtenir increments salarials sobre convenis i poder arribar a ventalls salarials més justos. En l'època de crisi que vivim, la qual ha provocat una oferta tan superior a la demanda, fa aquesta reivindicació molt difícil, però això no vol dir que hi haguem de renunciar, ja que tots els arguments que es tenen quan s'és posseïdor de la raó, són amb nosaltres.

El Sindicat de Quadres de Catalunya creu necessari que s'introdueixi en la negociació col·lectiva altres aspectes, com la inserció del salari social que ja s'imposa a tots els països més desenvolupats i, també, la possibilitat de garantir la reinserció immediata al lloc de treball, un cop finalitzats els períodes d'excèdència.

En el camp dels funcionaris, és necessari, que aquests, facin pressió perquè participin a la negociació de les seves condicions laborals. És necessari, per tant, que aquests s'organitzin sindicalment.

4. Jubilació

Hem de treballar per a aconseguir la humanització de les empreses. No es pot tractar als treballadors igual que a les màquines. Hem d'interessar-nos per a mantenir la capacitat d'actuació dins les funcions laborals el màxim possible de temps i, quan degut a l'edat es vagin minvant les facultats, hem de saber trobar solucions humanes, les quals no fereixin ni la dignitat ni l'amor propi dels afectats. S'ha de poder arribar a la jubilació sense que se'ns faci sentir arraconats ni inservibles. Si be hem d'acceptar que per l'edat,

generalment, perdem les facultats per a algun tipus de funcions, no és menys cert que els coneixements adquirits i l'experiència ens fa seguir essent útils.

Per altra banda, hem d'aconseguir que el pas a la jubilació no sigui traumàtic. Hem d'obtenir la continuació d'estar integrats de forma activa a la societat. Hem de seguir participant en centres de decisió.

El nostre Sindicat ja ho preveu a l'article 1r dels Estatuts, on diu que no es perdrà la condició d'afiliat, ni la possibilitat d'afiliar-se, pel fet d'ésser jubilat.

5. Flexibilitat d'horari

Una situació viscuda per la gran majoria dels quadres, és que, en general, tots tenim una hora estricta d'entrada, però no acostuma a ésser-ho tant a l'acabament de la jornada. La mateixa responsabilitat dels nostres càrrecs fa que, quan sona el xiulet, no sempre podem deixar el que estem fent i hem d'allargar la jornada i, això en general ho fem, per sentit de responsabilitat i no comporta una retribució econòmica superior. Acceptem aquesta situació, doncs és raonable que un metge, un funcionari, un quadre en general, no hagi de plegar a "cop de xiulet". Per aquesta raó el Sindicat de Quadres de Catalunya proposa una flexibilitat d'una hora a l'entrada i a la sortida del lloc de treball, negociant a cada empresa, sigui pública o privada, la seva reglamentació.

És evident, també, que un treball cara al públic no és el mateix que un treball en cadena i, per tant, s'han de regular unes mesures que garanteixin una certa maniobrabilitat a l'hora de realitzar la jornada laboral.

Considerem necessari l'establiment d'horaris "semiflexibles", és a dir, que hi hagi un marge de maniobrabilitat a l'entrada i sortida que asseguri el bon funcionament del treball.

6. Centre de treball

El Sindicat de Quadres de Catalunya, considera que el centre de treball ha d'ésser el centre de negociació de les negociacions col·lectives, atès que la idiosincràcia de cadascun dels centres, no recomana

basar-se en negociacions ni reivindicacions globals. Això no impideix que, a més, conjuntament als centres de treball d'una mateixa entitat, acordin reivindicacions de caire global i general per tota l'entitat.

La complexitat que ofereix l'administració pública, fa que sigui indispensable desglossar la negociació col·lectiva per centres de treball i, fins i tot, per activitats professionals, ja que a ningú se li escapa que no és el mateix un Ajuntament de Barcelona que un de Mora d'Ebre, així com tampoc tenen la mateixa problemàtica laboral els Guàrdies Urbans de l'Ajuntament de Barcelona que els metges, bombers, etc.

7. Formació permanent i reciclatge

Ens trobem en una època en què l'evolució de la tecnologia, moltes vegades, supera la capacitat d'adaptació de la societat. A l'àmbit laboral es crea un problema, principalment als quadres, que si no som capaços d'adaptar-nos al ritme de l'evolució de les nostres empreses, correm el risc de perdre el lloc de treball o d'ésser arraconats i empleats en feines que representin una pèrdua de categoria laboral.

Aquesta situació fa, cada vegada més necessari, el reciclatge i la preparació, d'acord amb les noves tècniques i els nous processos.

És per això que en les negociacions col·lectives, hem d'incloure, de manera imprescindible l'obligació, per part de l'empresa, de donar facilitats i col·laborar a la formació i reciclatge dels treballadors en general i dels quadres, en particular, doncs la nostra situació dins l'empresa ens fa responsables de la implantació de noves tècniques.

Hem d'obtenir tant el finançament com la facilitat d'horaris per a aquesta capacitació que, a més de millorar el valor personal de l'individu, es reflecteix en una millora per l'empresa i, en conseqüència, per la societat.

Hi ha països en els quals la legislació obliga les empreses a esmerçar una quantitat definida per a la capacitació del seu personal. Hem d'intentar obtenir una solució similar.

8. Unitats de representació

Tots aquests punts d'estratègia sindical que hem exposat, com tots els genèrics que formen part de la negociació col·lectiva, no poden ésser portats a terme si no hi ha treballadors que ho facin. És per això que en aquest moment ho exposem. Al Sindicat de Quadres de Catalunya hi ha els homes i les dones més indicats per a impulsar aquestes idees. Per la formació que tenen per ocupar els càrrecs que ocupen, són gent prou capacitada per a tirar endavant les nostres empreses d'una forma solidària amb la resta dels treballadors.

Hem de participar als Comitès d'Empresa, hem de fer que les nostres Seccions Sindicals tinguin força; en poques paraules, hem de fer sentir la nostra veu, que és la veu d'uns treballadors conscients d'on són i que tenen molt clar el camí que han de seguir per tal d'arribar a les fites que s'han marcat.

Barcelona, 5 i 6 de març del 1.983

PONÈNCIA "ESTRATÈGIA SINDICAL"

E S M E N E S

NÚMERO 1

Presentada per JAUME CLARI i GUEDEA

A la pàgina 1, paràgraf 1, DEFINIR el mot "l'estratègia sindical" com: "la forma de canalitzar les aspiracions dels treballadors vers les empreses privades i públiques, al Parlament de Catalunya, a la Generalitat, a la CEPYME i a la CEOE, dins el marc referent a Catalunya.

NÚMERO 2

Presentada per CARLES COSTA i COSTEJÀ

A la pàgina 1 SUBSTITUIR el paràgraf 1, per: "Quan parlem "d'estratègina sindical" definim els camins, per a aconseguir el nostre programa, sense modificar la Línia Sindical i la creació del Sindicalisme Nacional Català, aglutinant del món del treball a Catalunya.

NÚMERO 3

Presentada per CARLES COSTA i COSTEJÀ

A la pàgina 1, paràgraf 2, SUBSTITUIR el mot "batalles militars" per: "joc d'escacs".

NÚMERO 4

Presentada per ANTONI PINEDA i MELGUIZO

A la pàgina 1, paràgraf 3, AFEGIR al final: "i els treballadors responsables no quadres, car aquesta responsabilitat ha estat moltes vegades interpretada com a servilisme a favor de la Direcció.

NÚMERO 5

Presentada per CARLES COSTA i COSTEJÀ

A la pàgina 1, paràgraf 5, línia 9 AFEGIR després de "etc.": "si són realment veritat i honestes".

NÚMERO 6

Presentada per JOSEP M RIBÓ i TRUJILLO

A la pàgina 1, després del paràgraf 7, AFEGIR: "En el nostre apropament als funcionaris, cal distingir els funcionaris d'organismes autònoms i els estatals: Els primers, i tal com a demostrat el SQC, es troben en situacions que els fan més assequibles a les propostes sindicals, els segons, representen un cas a part i, en general, no creuen en els beneficis de l'actuació sindical. Existeix, però, entre alguns funcionaris la creença que fora convenient la creació d'un sindicat de funcionaris de Catalunya. Aquesta esperança fou matada per les pròpies persones que havien col.laborat a crear-la. El SQC hauria d'omplir aquest buit, fent una acció preferent sobre els funcionaris d'organismes autònoms i sobre els transferits a la Generalitat".

NÚMERO 7

Presentada per CARLES COSTA i COSTEJÀ

A la pàgina 3, paràgraf 1, línia 7, SUBSTITUIR "comandament" per: "organització i gestió".

NÚMERO 8

Presentada per CARLES COSTA i COSTEJÀ

A la pàgina 3, paràgraf 1, línia 11, SUBSTITUIR "del quadre" per: "que té, ha de fer la feina ben feta".

NÚMERO 9

Presentada per ANTONI PINEDA i MELGUIZO

A la pàgina 5, paràgraf 2, AFEGIR al final: "S'ha de fer valorar el treballador responsable, sigui quadre o no quadre".

NÚMERO 10

Presentada per JAUME CLARI i GUEDEA

A la pàgina 5, després del paràgraf 3, AFEGIR: "Demanar dins del mes de gener, com a norma, l'increment del tant per cent del cost de la vida de l'any abans a la Conselleria de Treball de la Generalitat de Catalunya, car el treballador quadre i el no quadre, no tenen perquè perdre aquest poder adquisitiu que es produeix tots els anys, degut a l'augment: dels costos de matèries primes, petroli, derivats del mateix, aigua, gas, electra, telèfon, turisme, etc., i, per tant, demanar que tots els convenis se supeditin a aquest mínim percentatge".

NÚMERO 11

Presentada per CARLES COSTA i COSTEJÀ

A la pàgina 6, primer paràgraf del Capítol 5, SUPRIMIR a la primera línia el mot: "quadres, és".

NÚMERO 12

Presentada per CARLES COSTA i COSTEJÀ

A la pàgina 6, primer paràgraf del Capítol 5, SUPRIMIR a la ratlla 4 el mot: "dels nostres càrrecs".

NÚMERO 13

Presentada per CARLES COSTA i COSTEJÀ

A la pàgina 7, primer paràgraf del Capítol 7, SUPRIMIR a la ratlla 4 el mot: "principalment als quadres".

NÚMERO 14

Presentada per CARLES COSTA i COSTEJÀ

A la pàgina 8, primer paràgraf del Capítol 8, SUPRIMIR, a la ratlla 9, el mot: "nostres".

PONÈNCIA "ESTRATÈGIA SINDICAL"

E S M E N E S

NÚMERO 5a

Presentada per ENRIC SOLANAS i SAGARRA

A la pàgina 1, paràgraf 7, AFEGIR al final del paràgraf:
"...per Real Decret; i per la qual causa, precisament, s'està organitzant en aquest Sindicat la Unió Sectorial de la Funció Pública, per tal d'encarar amb rigor i profunditat la seva específica problemàtica."

OBJECTIUS D'UN SINDICALISME ACTUAL

D'antuvi, els redactors de la Comunicació volem deixar clar que aquesta no té altre objecte que el de presentar, a grans trets, un programa del que entenem que hauria d'ésser l'actuació d'un sindicat als anys vuitanta. No és, ni pretenem que ho sigui considerada, una ponència que pugui constrènyer l'actuació dels òrgans rectors del Sindicat de Quadres de Catalunya en els propers anys.

La comunicació ha estat concebuda com a un document de treball i de debat, oberta, per tant, a tota iniciativa i a tot suggeriment que la pugui enriquir.

Entenem que cal bastir el sindicalisme amb visió de futur a partir de la concepció d'un sindicalisme integral. En dir "sindicalisme integral, sense més afegitons, volem dir que cal considerar-lo dins d'un context no només reivindicatiu-laboral, sinó dins d'una concepció molt més àmplia que la defensa dels interessos econòmics i laborals dels seus afiliats.

Els fets essencials que ens menen a aquesta concepció de "sindicalisme-integral" neixen, per una banda, de la pròpia significació del mot "sindicat" i, per altra banda, com a conseqüència de l'evolució que s'està produint, en forma lenta però alhora inexorable, en la societat actual.

D'un temps ençà els sociòlegs ja han donat el toc d'atenció de què cal començar a plantejar-se les possibles solucions que caldrà donar a la problemàtica que comportarà la societat del futur, en la qual, presumiblement, es farà fonedissa la dualitat "societat capitalista" o "societat treballadora", per a donar pas a un nou model de societat, batejada per alguns, com a "societat del lleure".

Aquesta nova societat, portarà, sens dubte, unes noves formes de vida ben diferenciades de les actuals. I, entre

altres coses, el que farà serà posar de relleu la inadequació de les estructures i sistemes de poder i d'administració actuals. Sistemes en els quals, cada vegada és més palesa la poca, per no dir nul·la, intervenció que hi té l'HOME, com a HOME.

En aquest aspecte, cal remarcar que hi ha un punt molt important i molt poc pres en consideració: el fet inqüestionable de què tot HOME, tot treballador és, alhora, un ciutadà. La seva problemàtica, doncs, cal contemplar-la des d'ambdues vessants. Vessants que, en ésser parts d'una mateixa vall, comporten haver d'estudiar els seus problemes d'una forma conjunta, donada la interacció existent entre elles.

Fins avui, aquest doble paper, aquest doble "rol" de l'HOME com a ciutadà i alhora de l'HOME com a treballador, no ha estat prou considerat. L'ambivalència d'aquest treballador-ciutadà o ciutadà-treballador no ha estat avaluada en tota la seva veritable dimensió.

L'arribada d'aquesta nova societat -amb la seva reducció d'hores de treball i, per tant, amb el seu augment de les hores de lleure- comportarà un increment de la incidència de l'home-ciutadà, a expenses d'una pèrdua de la de l'home-treballador dins el conjunt d'activitats en la vida de la societat que l'envolta.

El SQC entén que l'objectiu prioritari de tota acció sindical ha d'ésser l'HOME i per això, per a bastir un sindicalisme amb visió de futur, creu que cal fer-ho pensant que no es pot separar la vessant HOME treballador de la vessant HOME ciutadà. I, no ho oblidem, ciutadà d'un país concret: CATALUNYA.

Això, per al SQC, és un repte. Un repte que ens porta a lluitar per a ésser un Sindicat d'homes i de dones lliures,

en un país cada vegada més lliure. Un Sindicat que lluiti perquè l'home ciutadà pugui fruïr d'uns béns, d'uns serveis i d'unes comoditats assolides per la societat, gràcies, precisament, a la seva actuació d'HOME en la vessant d'home-treballador. I que, evidentment, pugui gaudir de la societat sense ser-ne esclau.

Per a arribar a conquerir aquesta fita, cal emprendre accions que vagin donant satisfacció en cada moment a les diferents necessitats de l'HOME, ajudant-lo a millorar la seva qualitat de vida. Accions que cal que siguin convergents i complementàries, ascendents en el temps per a anar conquerint cims cada cop més enlairats.

Per això, el Sindicat ha d'ésser el catalitzador de les iniciatives dels seus afiliats, ja sigui a títol personal o per mitjà de les seccions sindicals, unions territorials o sectorials.

ACCIÓ REIVINDICATIVA

El primer que cal esporgar, és en l'Acció Reivindicativa, l'aspecte fonamental, avui per avui, del sindicalisme Acció que ha de promoure la consecució de les millores globals de les condicions de treball, tant en l'aspecte econòmic, com en el de la dignificació, la qualitat, la salubritat del treball, etc.

Volem remarcar que el Sindicat haurà de tenir cura de mantenir i d'augmentar la formació dels seus afiliats en el terreny laboral. No podem oblidar que el marc més important de l'acció sindical és l'Empresa i que, per tant, és necessari que tots els afiliats tinguin la millor formació sindical possible. Per això, cal aconseguir que les nostres Seccions Sindicals d'Empresa puguin funcionar cada cop millor i amb més autonomia. L'organització pel Sindicat de cursets de formació sindical és un primer pas a fer per a donar

aquesta formació als afiliats.

ACCIÓ CULTURAL

Un segon camp d'actuació és en l'Acció Cultural del Sindicat. Donant a cultura el sentit de "conreu dels coneixements i facultats de l'home" com defineix la Gran Enciclopèdia Catalana.

En aquest camp, cal que el Sindicat sigui un vehicle que porti i acosti la cultura als tallers, a les fàbriques, als hospitals, a les oficines privades i públiques, etc., és a dir, a tot el seu àmbit d'influència. Que cap dels seus afiliats sigui indiferent davant de qualsevol fet cultural del País i que, a més, se l'estimuli i se li posin els mitjans al seu abast perquè pugui desenvolupar les seves inquietuds personals.

Com a mostra clarificadora d'aquest aspecte, el SQC, ja des del seu naixement, va crear els Premis d'Anàlisi Sindicalista "Salvador Seguí" i "Francesc Layret", per a reivindicar les dues figures cabdals del moviment obrer. I ho va fer com a estímul pels estudiosos del País, perquè fessin conèixer el sindicalisme nostrat. I també per a mostrar que cultura i treball no són dos camins paral·lels i, si volem que tots i cadascun dels homes i de les dones que treballen a Catalunya siguin cada cop més lliures, hem de fer que Cultura i Treball siguin camins convergents.

Un servei iniciat, i que caldrà potenciar, és la Biblioteca del Sindicat. Avui molt modesta, però que dia a dia, amb el fons del Sindicat i amb donacions com les dels companys: Joaquim Ferrer, Carles González (guanyador del Primer Premi "Salvador Seguí-SQC") i Enric Muñoz (accésit al Segon Premi "Francesc Layret-SQC"), anirà creixent cada cop més. Biblioteca que estarà a l'abast de tots els afiliats, una vegada endagat al servei de préstec de llibres.

Una altra fita a assolir és que a cadascun dels locals que el Sindicat vagi obrint hi hagi una Biblioteca.

Dins d'aquest projecte d'Acció Cultural, el Sindicat ha d'actuar de dinamitzador de totes les iniciatives dels seus afiliats.

Esperem poder inaugurar ben aviat el primer Casal del Sindicat de Quadres de Catalunya, avui de dimensions més aviat petites, però que -si sabem fer-ho- serà el primer pas per a arribar allà on volem arribar. Casal que ha de servir de lloc de trobada, d'intercanvi d'idees, de debat, de sala d'exposicions, d'auditori per a conferències i seminaris, etc.

Creiem que també caldria tenir cura d'organitzar un "Servei de Formació Permanent" de cara tots els afiliats, entesa en el sentit més ampli de la paraula, no només en l'aspecte sindical del món laboral, sinó també humanístic, d'organització de cursets culturals, de foment d'activitats musicals, i -perquè no?- esportives, teatrals i folklòriques.

Sobre tot això, cal sensibilitzar-nos tots plegats, i que, de tots plegats, en neixin aquelles activitats que més ens portin a un millor nivell humà, a un millor coneixement entre nosaltres mateixos.

Cal dir que dins d'aquest context, hem tingut converses amb representants de sindicats d'altres Nacions sense Estat d'Europa, com és el cas de la Vall d'Aosta, per a tractar d'organitzar viatges d'intercanvi. Això ens podria permetre un coneixement més a fons d'altres terres i d'altres homes amb problemes nacionals molt semblants als nostres.

ACCIÓ DE SERVEIS

Dins d'un altre grup d'activitats, el dels Serveis, el Sindicat hauria de posar en marxa, per exemple, una gestoria, una borsa de treball, una assessoria fiscal, un servei d'assegurances, potser uns serveis mèdics, i tantes i tantes coses que avui són necessàries dins l'estructura cada vegada més complexa d'aquesta societat en la que estem inserits, que tots necessitem i que tots anem a cercar d'una manera individual o familiar, en perjudici de tots plegats.

L'últim punt d'aquesta declaració s'ha de referir òbviament, a la catalanitat del SQC. Catalanitat expressada des del seu inici, des de la seva fundació. Els homes i les dones que posem el Sindicat de Quadres de Catalunya entenem que l'alliberament de l'home no és possible si la seva terra, la seva Nació, no gaudeix de tots els drets que per la història li corresponen. En aquests moments, Catalunya està immersa en un procés de redreçament nacional, un procés que tot just s'està iniciant després de la llarga nit del franquisme. Redreçament en el qual ens pertoca estar en primer rengle.

Per això, el SQC considera que és inseparable la lluita de tots els treballadors de Catalunya per la seva emancipació de la lluita pels drets nacionals del seu País.

Aquest plantejament, aquesta problemàtica que no és només nostra, queda a bastament reflectida en el Comunicat Final de l'Assemblea de les Organitzacions Sindicals de les Comunitats Nacionals que tingué lloc a Aosta el dia tres de maig del proppassat 1982, en la que el nostre Sindicat va tenir-hi una actuació molt important.

Permeteu-nos reproduir-lo.

"Comunicat Final de l'Assemblea de les Organitzacions Sindicals de les Comunitats Nacionals:

Els sotassignats, sindicalistes i membres de diverses comunitats nacionals, reunits en l'Assemblea de les Organitzacions Sindicals de les Comunitats Ètniques Nacionals d'Europa, a Aosta, els dies u, dos i tres de maig de 1982, fan públiques les següents conclusions:

- 1er.- Cada sindicat ha de definir-se sense cap mena d'ambigüitat respecte a la realitat nacional en la qual actua. Això comporta una clara opció dels respectius adherents per a la defensa de la identitat nacional i una programació teòrica i pràctica de les activitats en l'àmbit de la pròpia nació.
- 2on.- És absolutament necessari que el sindicalisme es realitzi en el marc nacional per garantir la defensa dels drets i dels interessos dels treballadors. Els sindicats que actuen en l'àmbit estatal no coincident amb la realitat nacional tenen, per aquest fet, un conjunt d'interessos que els impedeix una veritable defensa dels treballadors en tant que aquests pertanyen a comunitats nacionals concretes.
- 3er.- Cap sindicat no pot fer camí vers el fi últim del sindicalisme -l'emancipació del treballador- si no s'insereix en les reivindicacions globals de la pròpia comunitat nacional, amb l'objectiu de contribuir a fer possible, l'exercici de tots els drets nacionals.
- 4rt.- Assumeixen els plantejaments internacionalistes del món del treball, tenint com a base irrenunciable les diverses entitats nacionals, nuclis naturals de l'autèntic internacionalisme.

5è.- Per això fan una crida a tots els treballadors del Món per tal que s'organitzin en sindicats nacionals com a única forma d'assegurar-se el dret a viure i treballar en el propi país. En aquest sentit donen suport a les iniciatives tendents a crear sindicats estrictament nacionals.

6è.- Es comprometen a col.laborar mutuament per aprofundir les línies del sindicalisme nacionalitari i per a establir lligams de solidaritat en la comuna lluita vers l'alliberament dels homes i dones i dels pobles.

Amb aquests objectius constitueixen el Comitè Permanent dels Sindicats de les Comunitats Nacionals.

Aosta, 3 de maig de 1982"

Després de l'Assemblea a la Vall d'Aosta, el Comitè Permanent dels Sindicats de les Comunitats Nacionals, es va reunir a Sant Miquel de Cuixà, a la Catalunya Nord, els dies vint-i-u, vint-i-dos i vint-i-tres d'agost de 1982. Es van reafirmar els principis i els objectius de la Vall d'Aosta i després d'examinar el desenvolupament positiu de la seva activitat en els darrers tres mesos, va decidir crear una estructura organitzativa i financera de coordinació per a garantir la informació i la relació entre els sindicats nacionals i l'activitat sindical en totes les nacions avui sense estat. L'esmentada Coordinadora està formada pel: Secretari General del SAVT, de la Vall d'Aosta, el de l'ASGB, del Tirol del Sud, i el del Sindicat de Quadres de Catalunya.

La declaració del SQC a la Vall d'Aosta emmarca, millor que qualsevol altres paraules, el pensament i la filosofia del Sindicat davant el fet nacional català: "Amics, no cal dir -ho sabeu prou bé- que els moments que vivim són

prou difícils. Ningú no pot negar que la situació econòmica i social que ens envolta és dolenta, molt dolenta; però, d'una banda, no podem permetre que els rebentistes ens facin caure en la desesperació i, d'altra banda, no podem acceptar triomfalismes poc seriosos que ens facin creure que tot s'adobarà. El futur, certament, és possible i el futur del nostre poble, el futur de les nostres classes populars, el futur dels treballadors de Catalunya si bé no és gens planer, si be no és gens fàcil, pot ésser i ha d'ésser un futur digne d'un poble amb més de mil anys d'història nacional, d'unes classes populars que han estat repetides vegades capdavanteres del progrés d'Europa, d'uns treballadors que han estat molt sovint pioners del moviment social del món, si tots i cadascun de nosaltres som capaços, i hem de ser-ho, de no defugir de cap dels nostres deures, de no defugir de cap de les nostres obligacions, i alhora no renunciem, perquè ni volem ni podem renunciar-hi, a cap dels nostres drets. Aquest futur. Aquest apassionant futur, acabarà essent millor que cap dels passats".

DECLARACIÓ DEL NOU SECRETARI GENERAL

Ja som a la recta final d'aquest Segon Congrés del Sindicat. He d'agrair a tots els Congressistes l'esforç i la dedicació amb què heu viscut aquests intensos dos dies d'activitats. He d'agrair a les múltiples delegacions polítiques i sindicals aquí presents el suport amb què ens distingeixen i la solidaritat i la col.laboració que ens han mostrat. He d'agrair molt especialment la confiança demostrada per la majoria de Congressistes que han votat en massa la candidatura del Comitè Executiu Nacional que encapçalo i la del Consell Nacional a la que hem prestat suport.

Sóc perfectament conscient de la transcendència i de la profunditat del compromís i de la responsabilitat que hem contractat tots i cadascun dels membres del nou Comitè Executiu Nacional, començant per mi mateix, davant tots i cadascun de vosaltres i davant tots i cadascun dels companys als que representeu.

Els propers tres anys seran difícils per a Catalunya, per als seus treballadors, per a la seva economia i, d'una manera especial, per al seu sindicalisme. Seran anys difícils, també, per al Sindicat de Quadres de Catalunya. Però el nostre entusiasme, el nostre esforç i el nostre sacrifici faran que siguin també tres anys d'avenços, tres anys de triomfs. I n'estem segurs -n'estic segur- perquè sabem molt bé que comptem amb el vostre entusiasta suport, amb el dels molts companys que representeu i el d'altres Congressistes que, després d'elegits, no ens han pogut acompanyar.

Us hauria de dir quines seran les línies mestres de l'acció del Comitè Executiu que heu elegit. Però la mateixa naturalesa del Congrés i les circumstàncies socials i històriques en les que es desenvolupa han fet que l'elecció del nou Comitè sigui l'acceptació implícita de tota una línia d'actuació, de tot un estil sindical, de tota una línia teòrica. No s'amaga a ningú que d'aquest Congrés en surt un Executiu que és sensiblement el mateix, notablement reforçat, que ha conduït el Sindicat fins aquí. El que farem, doncs, en el futur, no serà sensiblement diferent del que hem fet

fins ara. Valgui, per això, com a declaració de propòsits, el mateix Informe sotmès als Congressistes al començament del Congrés per part del Comitè Executiu sortint.

El balanç del Congrés que estem a punt d'acabar ha de ser necessàriament molt positiu. Les ponències que n'han sortit, les esmenes que hi hem fet, els debats que hem tingut han estat i són profundament enriquidors. La comunicació que s'hi ha presentat estableix una base important d'orientació del futur. El més important, però, de tot ha estat l'elecció, per primera vegada, d'un Consell Nacional, el qual garantirà el compliment dels acords i de la voluntat del Congrés i permetrà continuar l'estructuració del Sindicat a partir d'ell com a columna vertebral. És per això que a l'hora dels aplaudiments -si n'hi ha- cal que en dediquem un de molt fort i especial a tots i cadascun dels companys que, en oferir-se per a ser al Consell Nacional, han demostrat, alhora que un esperit de sacrifici encomiable, una estimació singular al nostre Sindicat.

Hi ha una qüestió que des d'ara hem d'intentar emmarcar. Òbviament, el Comitè Executiu Nacional entrant és perfectament conscient de què a Catalunya no hi caben gaires sindicats semblants. El Comitè Executiu entrant és conscient de què pel nostre país hi ha determinades experiències sindicals, sovint amb més bona intenció que bons resultats, que o bé representen patrimonis històrics importants o bé compten amb homes i dones molt necessaris en el món del treball.

La història ens judicaria amb una terrible duresa -n'estic segur- si en el nostre projecte de dotar els treballadors de Catalunya d'un sindicat -d'un gran sindicat- per a la defensa dels seus interessos i per a la construcció del futur, deixéssim de banda patrimonis i persones que han de ser considerats. De la mateixa manera que la història ens tractaria amb molta duresa si arrisquéssim en và en el més mínim el nostre projecte per a mantenir o revitalitzar estructures o plataformes absolutament inútils i obsoletes.

La meua voluntat personal -i us asseguro que és la que defen-

saré sempre dins i fora del Sindicat- és la de possibilitar la recuperació -efectiva i amb serietat- de tot el que sigui recuperable, persones, entitats, etc, en el projecte sindical del nostre Sindicat, que és el projecte sindical de Catalunya. En aquest sentit demanaré personalment al Consell Nacional, en la seva primera sessió, que nomeni una Comissió estable per a seguir, en profunditat i amb eficàcia i serietat, aquesta qüestió.

No us vull cansar més. Tots plegats tenim ganes de cloure aquest acte. Només us vull manifestar que l'únic interès que tenim els membres del Comitè Executiu Nacional és poder oferir-vos, en el Tercer Congrés, d'aquí tres anys, un Sindicat encara més fort, encara més gran, encara amb més prestigi i amb més credibilitat.

INFORME
D'ENRIC ANGELA
EN NOM DEL COMITÈ EXECUTIU NACIONAL

SEGON CONGRÉS
SINDICAT DE QUADRES DE CATALUNYA

BARCELONA, 5 i 6 DE MARÇ DEL 1983

0	INTRODUCCIÓ	Pàgina 1
1	HISTÒRIA I PAPER DEL SQC	3
2	DESENVOLUPAMENT INSTITUCIONAL DE L'ESTAT	7
3	RECUPERACIÓ DE LES INSTITUCIONS NACIONALS DE CATALUNYA	11
4	LA CRISI EN EL MÓN	17
5	LA CRISI A EUROPA	21
6	LA CRISI A L'ESTAT ESPANYOL	23
7	LA CRISI A CATALUNYA	25
8	LA NOSTRA POSICIÓ	
	QUI SOM	41
	QUANTS SOM	44
	QUINS MEDIS TENIM	51
	QUÈ VOLEM	51
	LES NOSTRES RELACIONS INTERNACIONALS	51
	LA NOSTRA ACCIÓ SINDICAL	52

0.- INTRODUCCIÓ :

L'informe de la gestió del Comitè Executiu Nacional del Sindicat en els gairebé tres anys transcorreguts des del Congrés Constituent no es pot separar de la greu crisi econòmica, social, política i cultural a la que es troba sotmesa la societat catalana i que plana sobre totes les societats industrials del món.

En aquesta crisi, és especialment important veure l'evolució que el nostre jove sindicat ha seguit des de la seva creació fa poc més de quatre anys. I aquesta evolució ha de ser contemplada des de la ferma decisió del Sindicat de Quadres de Catalunya de construir un sindicalisme de la classe treballadora catalana i per a la classe treballadora catalana -considerant, òbviament, que aquesta classe treballadora és integrada, amb exactament els mateixos drets i els mateixos deures, per treballadors nascuts a Catalunya i per treballadors que, sense haver-hi nascut, n'han fet l'escenari de la seva vida i la pàtria dels seus fills. Un sindicalisme d'acord amb els temps actuals i amb els interessos i les esperances dels treballadors actuals. Un sindicalisme amb plena independència estructural i d'objectius de tota força política. Un sindicalisme capaç de respondre als reptes mundials i nacionals i capaç de retornar als nostre homes i a les nostres dones l'amor al treball, l'interès per les coses ben fetes, la serietat en el tracte i en els compromisos, la capacitat de creació i de millorament i la consciència de formar part d'un gran poble que ha de recuperar el seu paper en el món.

Aquest ha estat l'únic nord del Comitè Executiu Nacional del SQC elegit en el seu Congrés Constituent, malgrat que algunes vegades no hagi pogut o no hagi sapigut reeixir-ne. Les nostres possibles mancances i els nostres possibles errors s'han vist compensats pel suport i per l'entusiasme de la immensa majoria dels afiliats, companys i companyes que -cansats d'unes relacions socials i laborals poc serioses i poc profundes, cansats de la nefasta demagògia de l'entornhan cercat en el nostre nou estil sindical i en el nostre compromís de millorament humà i social el camí de transforma-

ció i d'evolució del gènere humà, concretament dels treballadors de Catalunya, el seu autèntic alliberament.

És per això que mentre tots els altres sindicats han vist minvar continuadament la seva influència i la seva implantació, el SQC no ha deixat de créixer i d'arrelar-se.

Som lluny encara -molt lluny- del que hem d'assolir, de la presència i la força que hem de tenir, que volem tenir i que tindrem, però no ens mancarà l'esperit de lluita per arribar-hi, l'esperança en el futur que ens cal, l'esperit de sacrifici sense el qual res mai no és prou autèntic.

1.- HISTÒRIA I PAPER DEL SQC

La història del SQC ha de ser necessàriament dividida en dues grans etapes diferents: la primera comença amb el 1978, en iniciar-se el període de debat i discussió del grup que havia d'originar, a l'acabament d'aquell mateix any, la Junta Promotora del Sindicat i arriba fins al juny del 1980, moment en què se celebra l'Assemblea Nacional, amb caràcter de Congrés Constituent, de la qual sortí elegit el Comitè Executiu Nacional que ha arribat fins a aquest Segon Congrés.

La segona comença en el Congrés Constituent i arriba fins avui.

Són dues etapes perfectament diferenciades des del punt de vista d'objectius i d'estratègia. En la primera, la fita era arribar a la constitució d'un nou sindicat, en uns moments en què ja s'havia iniciat la desafiliació en massa que han sofert els sindicats dits majoritaris, corretges de transmissió dels partits comunista i socialista espanyols. Fou una etapa caracteritzada pel voluntarisme d'un reduït grup inicial i per l'obsessió de dotar el Sindicat d'un contingut teòric mínim que en justificués l'existència.

La segona etapa s'ha definit per un aprofundiment en el terreny teòric que ha permès d'afirmar que el Sindicat de Quadres de Catalunya té unes bases ideològiques comparables, si més no, a les de qualsevol altre sindicat. També cal destacar d'aquesta segona etapa la recerca sistemàtica de les necessitats dels afiliats -cada vegada més nombrosos, més diversos en les seves categories professionals i d'empreses, de rams i de comarques més diferents- i l'establiment dels serveis necessaris per a satisfer-les.

▲ Tots vosaltres sabeu que el nostre Sindicat sorgí de la incapacitat dels sindicats tradicionals de defensar seriosament i dignament els interessos de tots els treballadors i especialment dels quadres i de la utilització dels treballadors per part d'aquells sindicats per a objectius fonamentalment

polítics i, per tant, sovint molt allunyats dels seus interessos.

Certament, no era gens fàcil en un medi en el que els sindicats tradicionals monopolitzaven, o ho pretenien, totes les actituds democràtiques i progressistes, quan maldaven per a arrearar a la dreta, a posicions reaccionàries, a tots els altres en una actitud exclusivista i excloent que mantenen encara ara. Malgrat això, el nostre Sindicat ha assolit ocupar un espai absolutament progressista, però no marxista, que ningú no gosa negar-li ja.

La gestació i el neixement del nostre Sindicat no poden ser extrets del medi social històric en el que es donaren: la transició sense ruptura d'un règim dictatorial, fruit d'una desafortunada guerra civil, a una monarquia democràtica de tall occidental. Certament, en unes altres circumstàncies -tant en la nit franquista com en un punt més pròxim a la democràcia- el procés hauria estat un altre i el resultat final també.

En aquest marc, quan els pobles de l'Estat espanyol i entre ells la Nació catalana, veien aproximar-se un cert reconeixement de la seva identitat, quan era general l'esperança de què, finalment, l'estat centralista, inoperant, injust i proteccionista cediria el lloc a l'estat de les autonomies, en el qual fos possible la convivència entre els pobles sense dominats i dominants, el nostre neixent sindicat -tot i mantenint-se fidel a l'internacionalisme propi del món del treball- s'havia de definir d'àmbit nacional català per diverses raons. Raons que van des de la simple constatació del fet nacional català fins a l'afirmació -poc habitual, però no per això menys evident- de què els treballadors, tots els treballadors, d'una nació sotmesa són objecte d'una doble explotació: la del capital de l'estat dominant i la dels treballadors de la nació dominadora i la conseqüent evidència de què només els sindicats nacionals, els sindicats d'àmbit nacional i solidaris amb el procés d'alliberament de la pròpia nació, poden assumir la defensa real i decidida dels treballadors d'aquella nació, sigui quin sigui el seu país d'origen, car -malgrat el que pretenguin

els xovinistes carpetovetònics de sempre i malgrat la justa enyorança que tothom sent pel seu país quan ha hagut d'abandonar-lo- els interessos dels treballadors són els del poble del qual són ciutadans, són -en el cas dels que han hagut d'emigrar- els del poble que els ha acollit i els ha ofert la seva ciutadania.

Es per això que l'únic sindicalisme possible a Catalunya -deixant absolutament al marge els manipulats percentatges d'emigració i les preteses discriminacions per raons d'origen o de llengua- és el que defensi per sobre de tot els interessos dels treballadors, d'origen català o no català, de Catalunya; que els defensi per sobre dels dels treballadors dels altres pobles de l'estat. En aquest sentit, tothom parla de solidaritat. La majoria sense saber-ne res. Si en sabessin alguna cosa no se sorprendrien de què els treballadors catalans d'origen andalús se sentin molt més solidaris amb els treballadors catalans d'origen aragonès que amb els treballadors andalusos. I no se sorprendrien perquè haurien distingit, d'una vegada, la solidaritat de l'oportunisme disfressat de solidaritat.

Una altra de les característiques que envoltaren l'aparició del SQC fou la crisi mundial del sindicalisme que fins ara havia prevalgut. Poden ser tan discutides com vulgueu les causes del que podriem qualificar de superació del sindicalisme, el que no podem fer -en honor a la veritat- és negar aquest fenòmen, ignorar-lo. El nostre nou sindicat també havia de portar uns nous continguts per tal que la seva existència tingués sentit. Qui dubta de què quan una forma determinada d'organització decau, les de nova creació han de representar un pas endavant important per a ser viables?. L'època dels sindicats revolucionaris, almenys a Europa, ha passat; per això el SQC és evolutiu i reformista. Els sindicats amb gran càrrega ideològica estan de baixa; per això el SQC només defineix els elements ideològics mínims per a orientar la seva línia d'actuació. El temps dels sindicats ferotgement reivindicatius ha passat a la història; per això el SQC, tot i no sent gens claudicant, és profundament negociador. Les èpoques de mobilitzacions per qüestions teòriques ja són lluny en el temps; per això el SQC és manifestament prag-

màtic. Les negociacions són cada vegada més centralitzades i més generals i, en conseqüència, els sindicats poden oferir cada vegada menys avantatges, en aquests aspectes, als seus afiliats; per això el SQC vol donar uns serveis cada vegada més amplis i més diversos als seus membres. Els sindicats convencionals són cada vegada més lluny dels autèntics objectius del sindicalisme, l'alliberament de les classes treballadores, només possible a través d'una cada vegada més gran assumpció de la cultura; per això el SQC dóna una especial importància a l'enriquiment cultural dels treballadors.

2.- DESENVOLUPAMENT INSTITUCIONAL DE L'ESTAT

Vulguem o no vulguem, des de fa molts segles la sort de Catalunya -i, per tant, la sort dels seus treballadors- és absolutament inseparable de la sort de l'Estat espanyol. Estat que, no podem ignorar-ho, s'ha atorgat, en els darrers cent setanta-un anys set Constitucions diferents. La darrera -tots ho sabem- fou la del 1978 i posava fi a més de 40 anys de dictadura. Els fets que són denominador comú de l'Estat espanyol, des de que el segle XV fou constituït pel pintoresc camí del matrimoni entre reis d'Estats diferents, són la intransigència, el centralisme, la mesquinesa i la incapacitat d'elaborar un autèntic projecte de futur. Podriem parlar de la conquesta d'Amèrica, de l'època colonial, de la pèrdua de totes les colònies, etc, però penso que fóra endebades. La simple dada de les set Constitucions entre el 1812 i el 1978 és prou significativa.

Per allò de què els Estats, -com tot el que és artificial- depenen fonamentalment de la voluntat de l'home, i de la seva força, podriem dir que Constitució i Estat són una mateixa cosa. És, doncs, cert que en poc més d'un segle i mig hi ha hagut set Estats espanyols diferents.

Probablement la Constitució espanyola del 1978 és, alhora que la més atípica de l'univers, l'intent més difícil de dotar Espanya d'una Constitució durable. Aquesta Constitució, en pretendre contentar tothom -des de centralistes fins a nacionalistes, des de liberals fins a comunistes- nasqué condemnada a ser profundament conflictiva. L'interès de tots els grups polítics, ideològics i de pressió en què no s'esdevingués cap ruptura i que, en canvi, fos possible una transició reformista, féu, d'una banda, que tots renunciessin a postulats i a idees a les que no volien renunciar -i, probablement, no podien fer-ho- i, de l'altra, que el text de la Constitució fos tan ambigu que ningú se'n pogués sentir marginat, o, dit altrament, que ningú s'hi pogués sentir prou reflectit.

El mateix procediment se seguí en l'elaboració i aprovació

dels Estatuts d'Autonomia, començant, és clar, pels de les nacions engolides dins l'Estat espanyol: la catalana, la basca i la gallega. Uns Estatuts que, si bé podien arribar a ser acceptats pels nacionalistes, eren molt lluny de garantir l'acabament del secular sotmetiment per la força d'aquells pobles al castellà. Aquesta situació s'agreujà encara més quan els Estatuts d'Autonomia es convertiren, pel sistema típicament madrileny del "café para todos", en la xocolata del lloro. Sense voler afirmar que aquests Estatuts no serveixin gens a la idea de concòrdia i de consens que presidia la voluntat de la majoria de ciutadans, hem de dubtar seriosament de la seva eficàcia en la necessària superació dels defectes que han fet fins ara inviable la convivència en pau entre els pobles de l'Estat espanyol. I més encara després d'haver conprovat el resorgiment de l'esperit centralista i uniformitzador, del que la LOAPA -pactada no fa tant entre els reaccionaris centralistes de la UCD i del PSOE, sota l'ull vigilant d'Alianza Popular- n'és només una prova fefaent. Esperit manifestat, d'altra banda, per un hipernacionalisme pretesament espanyol però realment castellà del que són un exemple manifest molts membres del govern de Madrid, malgrat el seu accent andalús que els descobreix un origen del que semblen haver abdicat. Hem de constatar que, paradoxalment, els socialistes espanyols són, en força coses, encara més centralistes i totalitaris, si és possible, que ho podien ser els mateixos franquistes, els de la desapareguda UCD o els d'Alianza Popular.

Abans de deixar definitivament el que podríem dir-ne marc institucional de l'Estat, voldriem afirmar, només de resquitllada, la nostra fe en què un Estat federal, monàrquic o republicà, ens semblaria l'única solució possible per a fer d'Espanya un projecte de futur engrescador on tots i cadascun dels seus pobles pogués aportar aquelles virtuds que indubtablement té, tot fugint de la gris, trista i castrant uniformitat que des de fa prop de cinc segles vola amenaçadorament per damunt la pell de brau.

És amb aquests antecedents i aquesta història i en aquest marc geogràfic i polític que cal analitzar els intents de pactes socials amplis entre les dues forces del món laboral

i socio-político-econòmic: els empresaris i els treballadors. El primer intent d'aquest estil fou usurpat als seus legítims interlocutors pels partits polítics i el govern en els anomenats Pactes de la Moncloa, l'objectiu dels quals era, bàsicament, evitar al Parlament uns debats econòmics i socials que haurien dificultat probablement la mateixa elaboració i aprovació de la Constitució. Posteriorment, pràcticament amb l'únic objectiu de recuperar el protagonisme perdut, la CEOE i la UGT signaren l'AMI (Acuerdo Marco Interconfederal para la negociación colectiva), que havia d'establir els punts de referència per a la negociació col·lectiva de l'any 1980 però que no aconseguí els seus objectius en haver exclòs CCOO, el sindicat més representatiu i important d'aquell moment, en una mostra clara d'oportunisme per part de la UGT i la CEOE i de la tendència de la UGT a monopolitzar el sindicalisme. L'AMI i la seva revisió de febrer del 1981, que lluny de facilitar la sortida de la crisi i d'establir una pau social mínima radicalitzaren els enfrontaments i dificultaren l'entesa, foren seguits per l'ANE (Acuerdo Nacional sobre Empleo), acord superestructural que comprometia ultra que la CEOE i el govern de l'Estat, les centrals sindicals UGT i USO, que més que cobrir objectius socials i econòmics volia permetre que el govern pogués fer front als efectes polítics del cop d'estat del 23 de febrer tot evitant un malestar social i uns enfrontaments que haurien estat favorables als ultradretans. És des d'aquest mateix angle de l'acord superestructural i amb una profunditat, tant en el camp dels empresaris com en el dels treballadors, encara no prou clara, que cal contemplar l'Acord Interconfederal acabat de signar per CCOO, UGT i la CEOE.

L'absència d'un Consell Econòmic i Social a nivell d'Estat espanyol, com els que existeixen a la majoria d'estats europeus, i la poca imaginació, el poc interès i el poc realisme que han presidit els tímids intents de pacte social -que com ja hem dit abans han estat molt més pactes polítics o superestructurals- han dificultat d'una manera considerable, juntament amb la desastrosa política econòmica dels darrers anys del franquisme i amb la nefasta política laboral i social d'aquella època, la consecució, d'una banda, d'un marc adequat de debat, negociació i entesa social i, de l'altra,

l'establiment d'unes línies coherents de sortida de la crisi i el conseqüent compromís del seu compliment.

3.- RECUPERACIÓ DE LES INSTITUCIONS NACIONALS DE CATALUNYA

Catalunya -pionera de la democràcia al món i la nació amb més poder de l'Edat Mitjana- ha intentat en aquesta possible recuperació de la democràcia a l'Estat espanyol, per enèsima vegada des de la pèrdua del seu propi estat, reconstruir el seu teixit social i institucional, és a dir el seu teixit nacional, sotmesa a totes les limitacions que comporten tant les vel.leïtats més o menys camuflades que conformen la política espanyola com les desviacions -en alguns casos traïcions i, fins i tot, altes traïcions- de determinats polítics d'origen català que han renegat de la naturalesa nacional del seu país i dels drets que li són inherents.

Es en aquest context que cal celebrar -certament sense triunfalismes i sense eufòries- el recobrment de la nostra màxima institució nacional: la Generalitat. Generalitat només constituïda encara pel Parlament i pel Consell Executiu. Generalitat mancada encara del Tribunal de Cassació. Generalitat, doncs, incompleta per imperi de la legislació espanyola: concretament per interdicció de la Constitució del 1978.

La Conselleria de Treball de la Generalitat -la decisió i coherència de la qual pot ser certament qüestionada- no posseeix les mínimes atribucions exigibles que li podien permetre una autèntica eficàcia.

Es exactament el mateix que hom podria dir de les Conselleries de Sanitat i Seguretat Social i d'Indústria i Energia -les més pròximes a la nostra preocupació laboral i a la nostra activitat social-, la d'Economia i Finances, la d'Ensenyament i la de Cultura -una mica més allunyades, però d'enorme transcendència per al món del treball, per al redreçament de la societat i per a la sortida de la crisi.

Fora de les limitacions imposades, com ja hem dit, per la legislació estatal -en molts aspectes gairebé tan centralista com la franquista, però amb l'aparença d'autonòmica i democràtica- també hi ha terrenys en què la no elaboració de projectes de futur i la no assumpció de realitats suficients

és imputable exclusivament a la nostra Administració nacional. Em refereixo -com molts de vosaltres ja heu endevinat- a la constitució i funcionament del Consell de Treball de Catalunya, depenent del Departament de Treball de la Generalitat, creat el 26 de setembre del 1978. Òrgan teòricament homologable als Consells Econòmics i Socials d'Europa, participa totalment dels vicis que li conferí la Generalitat Provisional del President Tarradellas, segueix sense representar el que ha de representar i sense servir pel que ha de servir i continua afavorint clarament els sindicats que no només no tenen interessos coincidents amb els dels treballadors de Catalunya, sinó que, sovint, els tenen contraris i fent el joc a la política pròpia d'aquests sindicats absolutament exclusivista i monopolitzadora de la representació del món del treball.

No hi haurà -no ens enganyem- autèntica vertebració de la Nació catalana sense que en el teixit institucional hi siguin presents -sense cap altre interès que el que es pugui derivar de la seva inqüestionable catalanitat- totes les instàncies de la nostra societat. Catalunya no podrà ser el país clar i engrescador, culte i amb futur que els catalans d'origen volem -perquè hi tenim tot el drèt- per a nosaltres i per als nostres fills i que volem poder oferir obertament i sense suspicàcies ni reticències als catalans d'adopció; Catalunya no podrà ser el país acollidor i amable, obert i amb benestar en el que els catalans d'adopció volen plantar les seves arrels i volen que hi germinin els seus fills, en absoluta imbricació amb els catalans d'origen i amb els fills dels catalans d'origen.

En un país normal, en una nació normal -i hem de normalitzar Catalunya per tal que sigui realment possible- no hi tenen cabuda organitzacions de cap mena que siguin sotmeses a interessos bàsicament aliens. Si volem que Catalunya sigui quelcom més que una hiperprovíncia suma de les províncies de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona, és a dir si no volem condemnar Catalunya a la mediocritat i a la decadència que forçosament se'n derivaria, hem de postular per sindicats catalans, patronals catalanes, partits polítics catalans, associacions cíviques i culturals catalanes, clubs

d'esport catalans, etc, etc.

Ens podriem estendre molt raonant amb tota mena d'arguments les afirmacions que acabem de fer. Pensem, però, que no és l'hora ni el lloc de fer-ho. Pensem que la majoria de vosaltres ho teniu almenys tan clar com ho tenim nosaltres. No rebutgem, però, l'eventualitat d'un debat al si del Sindicat sobre aquesta qüestió.

En el que hem d'insistir, però, és en l'absoluta necessitat de què els sindicats que actuin a Catalunya no siguin sucursalistes, per tal que els treballadors catalans -independentment del seu origen- vegin realment defensats els seus drets i els seus interessos. Això, sovint, és titllat -amb alegria i amb una gran càrrega demagògica- de poc solidari. És obligat que nosaltres, des del món del treball i des de l'honestedat i la serietat que ens caracteritzen, prenguem partit en el controvertit tema de la solidaritat. És obligat que afirmem amb rotunditat i contundència, sense cap ambigüïtat, que darrera moltes postures i moltes actituds pretesament solidàries no hi ha res més que l'oportunisme, la manipulació, la manca d'imaginació o l'absència de sentit comú.

És en aquest moment que ens hem d'adreçar, molt especialment als treballadors que són catalans d'adopció per a recordar-los, sense cap mena de ganes de ferir-los però amb tota claredat, sense cap mena de falsa pietat ridícula, però amb una total solidaritat, que han estat objecte del més greu dels crims que una col·lectivitat pot cometre en un dels seus membres: negar-los el dret a viure dignament en el seu si, obligar-los a abandonar el propi país. Aquest fet té l'origen en una evident i insultant insolidaritat dels membres de la pròpia col·lectivitat que hi tenen el poder, però de fet no hauria estat possible -almenys en la proporció en què ho fou- sense el beneplàcit -i qui sap si amb tota la intenció- del poder superestructural detentat pel mateix Estat. Ja sabem que perquè la massiva immigració dels anys cinquantes i seixantes pogués afincar-se a Catalunya, calia la col·laboració -m'agradaria dir-ne complicitat- d'una part important del poder econòmic català, amb la qual aquest trencava també la seva fidelitat al seu país. Certament l'afluèn-

cia de mà d'obra a preu més baix del de mercat i la manio-
bra d'instal·lar-los en autèntics ghettos anomenats ciu-
tats-dormitori o ciutats-satèl·lit -fet utilitzat pels centra-
listes de sempre per a minar la mateixa arrel de la Nació
catalana- enriquí determinats rics d'origen català. Però
hi ha un efecte secundari que sovint ha estat negligit:
aquella immigració dels que avui són ja catalans amb ple
dret i les condicions en què s'esdevingué actuaren decidi-
dament com a fre momentani en el procés de millora de les
classes populars catalanes, com a fre de les seves reivindi-
cacions, com a element de distorsió del seu camí vers un
superior benestar. Volem remarcar aquí que els treballadors,
malgrat que no ho diguessin amb aquestes paraules, eren
conscients del fet i això no els feu actuar, en cap moment,
rebutjant els immigrants o dificultant-ne el seu establiment.

En aquests moments, quan -com ja hem dit repetides vegades-
a Catalunya només hi ha treballadors catalans, només hi
ha ciutadans catalans, volem insistir en què només és possi-
ble la defensa dels seus drets i dels seus interessos a
partir de sindicats catalans. Sindicats que tinguin tot
el seu poder de decisió a Catalunya. Sindicats que tinguin
tots els seus interessos immediats a Catalunya. Sindicats
que no puguin malbaratar els esforços, els sacrificis, les
il·lusions dels treballadors catalans utilitzant els seus
interessos i els seus drets com a moneda de canvi de transac-
cions sovint inconfessables. Tots coneixem casos en què,
des de Catalunya, s'ha perjudicat greument -fins i tot fent
perdre el seu lloc de treball- a treballadors catalans,
d'origen andalús, gallec o aragonès, per pretesos motius
de solidaritat amb ciutadans d'Andalusia, de Galícia o de
l'Aragó, en una operació oportunista i demagògica orientada
a aquests pobles.

Les raons per les que hem de postular per unes organitza-
cions empresarials catalanes són exactament les mateixes
per a les que postulavem per als sindicats catalans. Per
a poder defensar eficaçment els nostres drets i els nostres
interessos com a treballadors i els de tots els treballadors
connacionals -únic objectiu que ens belluga- ens és absolu-
tament imprescindible que les organitzacions empresarials

amb les que negociem tinguin els interessos immediats a Catalunya, que tinguin els centres de poder i de decisió a Catalunya, que no puguin utilitzar Catalunya de torna en les seves compres i vendes.

És per aquestes mateixes raons que també ens cal defensar un marc de negociació català i uns convenis d'àmbit català. I en aquest terreny també suportarem les crítiques que ens seran fetes en nom d'una pretesa solidaritat, que ningú dels que la utilitzen han definit mai bé, des de postures sectàries i oportunistes.

Només a partir d'un marc adequat, d'un projecte seriós i d'una acceptació de què el treball és només una part del motor de la vida social i que l'altra part és el capital, podem fer possible el futur amb il·lusió i engrescament.

Sovint es parla d'alliberament de les classes treballadores donant a aquestes paraules un sentit purament economicista. Nosaltres estem profundament convençuts de què l'alliberament de les classes treballadores només pot tenir un sentit: el de fer dels treballadors homes lliures en una societat lliure i justa. I pensem que l'home no pot ser lliure si no està en possessió d'una cultura mínima imprescindible. Cultura presa en sentit estricte de coneixements i preparació per al gaudiment del fet artístic, car de cultura en sentit general n'hi ha una de pròpia del món del treball: la cultura obrera. De la mateixa manera que n'hi ha una altra de pròpia dels empresaris: la cultura empresarial. I és la confrontació d'aquestes dues cultures que estableix la dialèctica evolutiva de la mateixa societat.

Tornant a l'alliberament dels treballadors i a l'afirmació de què l'home no pot ser lliure si no és cult, hem d'afirmar des d'aquí que és absolutament impossible predicar l'alliberament de les classes treballadores separant-lo de la seva culturalització, de la seva consecució de graus cada vegada superiors de cultura.

En aquest context ens cal fer una referència al redreçament

i a la recuperació de la cultura catalana, sotmesa als mateixos embats destructors i uniformitzadors de la pròpia Nació catalana i que, d'alguna manera, viu uns moments de més gran permisivitat. Cultura catalana que -i també ens podriem estendre llargament en la seva justificació, però creiem que no és l'hora ni el lloc- és l'única possible a Catalunya. És per això que no podem amagar que darrera de la defensa d'un esquizofrènic bilingüisme (no hi ha cap home ni cap poble bilingüe) sovint no hi ha res més que una voluntat deliberada de fer impossible la cultura catalana per tal que els treballadors, catalans d'origen o d'adopció, en no poder gaudir-ne, no es puguin alliberar, en un exemple execrable del que és el discurs obrer al servei de l'explo-tació del capital.

4.- LA CRISI EN EL MÓN

Una afirmació que sembla avui absolutament inqüestionable és que plana sobre el nostre planeta una greu crisi econòmica d'abast mundial. De fet, aquesta afirmació que sembla no necessitar cap justificació ni permetre cap marge de dubte, és una certa generalització, per una banda, i una determinada simplificació, per l'altra. La generalització consisteix en donar un abast universal a allò que afecta gairebé exclusivament el que coneixem com a Occident. Pensem que aquesta generalització és deguda a què la crisi ja és endèmica tant als estats de l'àrea socialista com als del Tercer Món. No ens ha, doncs, de sorprendre gaire que l'entrada en crisi de l'única part del món que no hi era, els estats occidentals, sigui, de fet, l'aparició d'una crisi mundial. La simplificació, que comentavem fa un moment, consisteix en atribuir la categoria d'econòmica a una crisi que és molt més profunda. La crisi actual no és ni una de les tretze crisis cícliques que hom estableix entre l'inici de la Revolució Industrial i els nostres dies, ni és una simple crisi de productes energètics. Els que ho creuen, no han entès res de res. Els que ho diuen, sense creure-ho, són uns falsaris. A més, no podrem sortir-ne -el món no se'n sortirà- fins que, en conèixer-ne exactament les causes i assumir-les, en cerquem les autèntiques solucions. La crisi econòmica mundial que ens envolta -ja ho hem dit- és la crisi del sistema capitalista o neocapitalista, tant se val, i afecta només els països de la seva àrea. És -diguem-ho d'una vegada- una crisi ideològica, de teoria econòmica i de valors, és a dir una crisi integral, una crisi de civilització. És, d'alguna manera, l'evidència de la incapacitat de la civilització occidental de donar resposta, més enllà de l'hipotètic creixement indiscriminat del consum, a les inquietuds humanes, de donar un sentit autèntic a la mateixa vida de l'home.

Pot semblar exagerat, però hem d'afirmar que la societat de consum ha arribat al seu sostre i ha generat una injustícia social contra la que cal lluitar amb totes les armes. Si és cert que el pas de la societat agrícola i menestral

a la societat industrial era el pas de la satisfacció immediata de necessitats també immediates a l'emmagatzematge de béns encara no necessaris per a qui els posseïa i que podia especular-hi amb les necessitats que en tenien d'altres, no és menys cert que el pas de la societat industrial primitiva a la de consum actual ha estat el pas de l'especulació dels béns emmagatzemats al consum sistemàtic de béns no necessaris ni desitjats a priori, fomentat bàsicament per la publicitat. Si els economistes, en lloc de seguir actuant com a simples notaris dels desastres esdevinguts, haguessin funcionat en algun moment com a tècnics que podien evitar-ne de futurs, no se'ls hauria escapat -o no haurien amagat- que el creixement econòmic continuat, generat en molt bona part per un consum també continuat, per l'explotació de determinats homes i de determinats pobles, per la mobilitat de les primeres matèries i dels productes manufacturats i per la facilitat de les empreses multinacionals en obrir factories aquí i tancar-les allà no tenia altre final que la mateixa destrucció del model de creixement, que la mateixa destrucció del sistema econòmic imperant.

Els paràmetres que defineixen la crisi són, sens dubte, el creixement constant de la inflació i de l'atur. En l'increment escandalós de la inflació hi tenen una influència directa els esquemes de creixement econòmic que acabem d'esmentar. En el dramàtic increment de les xifres d'atur hi juga un paper important, a més, la revolució tecnològica i la robotització que comporta.

Òbviament, la substitució de mà d'obra, poc qualificada o molt especialitzada, per robots, comporta alhora que un augment de productivitat i, probablement, de qualitat, l'eliminació automàtica de problemes socio-laborals i la reducció de la conflictivitat. Això i l'objectiu exclusivament de lucre del capital -que ha fet que els grans poders econòmics amb els seus esquemes de producció pluriestatsals cerquin, alhora que uns mercats potencials cada vegada més grans, uns costos cada vegada inferiors traduïts generalment en una mà d'obra més barata- fan absolutament incapaç al mateix sistema de donar resposta a la crisi, sortint-ne. És per aquesta incapacitat -fins i tot teòrica- que afirmem

que l'única sortida possible de la crisi és l'establiment d'uns nous valors en la societat, la configuració d'unes noves relacions humanes i socials, el plantejament d'unes noves ideologies que -partint de la inevitable convergència d'esforços entre el poder econòmic i el treball, la necessària coincidència en la voluntat superadora de la situació actual i l'arreconament tant de l'obsoleta lluita de classes com del caduc poder absolut del capital- permetin de posar les bases del que ha de ser el gran debat del futur: la defensa immediata dels drets inalienables de cada sector de la societat en el marc d'una autèntica convivència i d'un autèntic poder global superador de velles tesis.

5.- LA CRISI A EUROPA

L'Europa occidental, que sofrí encara no fa 50 anys una ferotge guerra amb tot el que això comporta i de la qual sortí amb algunes nacions absolutament destruïdes i amb uns estats establerts més que en funció dels pobles i de les nacions, segons els interessos dels dos vencedors, els EUA i la URSS, emprengué el difícil camí de la seva reconstrucció també física. El camí era certament difícil però cal no oblidar que, d'una banda, la gran quantitat d'homes joves morts i, d'altra banda, la destrucció de tantes i tantes carreteres, edificis i altres obres civils actuaven, ja des del començament, a favor del creixement econòmic. I no només els homes morts representaven menys mà d'obra a utilitzar; els fills que ells no pogueren tenir foren, també, anys a venir, menys mà d'obra en el mercat del treball.

Evidentment això no justifica, per ell sol, la crisi en la que es troba immersa especialment Europa. Només vol ser una serena denúncia de l'error que cometeren els qui planificaren el futur en no tenir en compte uns factors que havien de fer canviar dràsticament el mateix signe del creixement econòmic de la societat europea.

A aquest factor cal afegir-hi la influència de les dites multinacionals nord-americanes que crearen llocs de treball a Europa en la mesura que els sortia especialment rendible i només fins que els costos els justificaren la potenciació industrial primer del Japó i després d'altres enclaus del Tercer Món (Taiwan, Mèxic).

Certament, no podem oblidar el paper que ha jugat en l'aparició i evolució de la crisi tant el dràstic increment del preu del petroli ara fa deu anys, l'escassetat d'altres fonts d'energia, el control nord-americà dels mercats de l'or i del dòlar i, perquè no dir-ho, un cert cofoïsme dels ciutadans europeus, en trobar-se cada vegada més protegits per uns models d'estat cada vegada més paternalistes.

Europa -que té el repte gravíssim d'una certa unitat políti-

ca si vol sobreviure amb un mínim de protagonisme històric, defugint de ser només el mercat dels americans i dels russos o llur tauler d'escacs- ha de devenir competitiva, en preu o en qualitat o en totes dues coses, per tal de poder recuperar el paper que ha perdut, i ha d'obtenir una real independència econòmica dels EUA, i això només té un camí: produir més i millor i gastar menys i molt selectivament. Aconseguir-ho només és possible si les forces socials europees trenquen els esquemes tradicionals i accepten unes noves escales de valors i assumeixen unes noves ideologies que els filòsofs i els polítics encara no han definit. És en aquest sentit que la crisi és, abans de res, una crisi d'ideologies, una crisi de valors.

Sense les noves teories filosòfiques, socials, econòmiques i polítiques, sense que aquestes engresquin els amples sectors més actius de la societat, sense que s'esdevinguin els profunds canvis que han d'implicar, Europa no sortirà de la seva crisi, Europa no recuperarà el seu paper en el concert del món, Europa no deixarà de ser una colònia dels EUA i terreny de ningú en la confrontació soviètico-nord-americana.

6.- LA CRISI A L'ESTAT ESPANYOL

Tot el que s'ha dit de la crisi respecte al món i respecte a Europa és vàlid pel que fa a l'Estat espanyol però agreujat per la inexistència d'una autèntica política econòmica en el franquisme, la seva nefasta estratègia els darrers anys de la dictadura i la difícil adaptació de les forces socials en la transició a una democràcia encara no plenament assolida.

La reconstrucció econòmica de l'Estat espanyol, en sortir de la vergonyosa guerra civil que instaurà el poder del general, dificultada inicialment pel bloqueig internacional i afavorida posteriorment per la protecció nord-americana, comptà amb una colla d'aliats que cal considerar. Ultra els morts, que jugaren el mateix paper que els hem adjudicat a Europa, cal tenir present l'enorme quantitat d'exiliats que hagueren d'abandonar els seus pobles per no caure en la repressió, generalment cruenta, que seguí la victòria feixista.

Cal no oblidar el proteccionisme amb que comptaren durant gairebé tota aquella època els productes manufacturats a l'interior de l'Estat, l'intervencionisme del govern en tots els afers socials i econòmics, la persecució de qualsevol moviment reivindicatiu del món del treball i la sistemàtica exportació, especialment en la dècada dels 60, d'enormes excedents de mà d'obra al mercat europeu. Tot això, juntament amb el malbaratament de moltes empreses a capitals foranis i la no presa de cap mena de mesura els primers anys de la crisi del petroli, féu que la davallada, després de la mort del dictador o, en qualsevol cas, en els darrers temps de la seva vida, fós més dramàtica i, alhora, que fós molt més difícil lluitar-hi en contra.

Els emigrats a Europa anaren retornant a l'Estat espanyol a mesura que la crisi feia estralls els estats on eren; els treballadors -en sentir-se alliberats del jou del règim- emprengueren una lluita reivindicativa no sempre prou ben dirigida i moltes vegades manipulada; els empresaris

-acostumats a no tenir problemes en bona part gràcies a les forces d'ordre públic i no prou ben preparats per al seu paper- no saberen respondre adequadament als nous temps; la situació fiscal, financera, etc ni era l'adequada ni la seva evolució fou la que calia. No s'amaga a ningú que tot això, juntament amb una incidiosa manipulació consumista a la que foren sotmeses les classes populars, no podia fer altra cosa que agreujar i empitjorar terriblement una crisi d'àmbit molt més ampli.

Això sense voler entrar en l'endèmica manca de tecnologia pròpia, fruit directe d'un menyspreu sistemàtic i a tots nivells de la investigació i de la recerca, tan antiga com el mateix estat.

Potser també fóra l'hora ara d'apuntar l'abominable política agrícola de què han fet gala tots els governs de l'Estat des dels darrers 200 anys i que no ha fet més que forçar cada vegada més l'abandonament de les zones rurals pels seus habitants i la seva conseqüent subproletarització al País Basc o a Catalunya, paradisos industrials de l'Estat en els quals els seus alternatius governs no han col.laborat mai ni econòmicament ni des de cap altre punt de vista.

Òbviament qualsevol sortida de l'Estat espanyol de la crisi deu passar per la recuperació del potencial agrícola i, per tant, pel retorn al medi rural de molts ciutadans que l'abandonaren i que ara malviuen -i de quina manera- a les zones industrials.

7.- LA CRISI A CATALUNYA

Catalunya ha experimentat totes les vicissituds de les que hem parlat en referir-nos a la crisi en el món, a la crisi en Europa i a la crisi en l'Estat espanyol -no podria ser d'altra manera- però amb uns matissos i uns factors de correcció propis.

Catalunya -que és inqüestionablement un país avançat i econòmicament important i una de les regions europees capdavanteres- feu la seva revolució industrial, seguint el model anglès, el segle XVIII i protagonitzà i sofrí tots els canvis socials que aquest moviment implica, des de la urbanització de determinades zones i les conseqüents migracions interior fins a la transformació i especialització agrària, des de la potenciació del comerç fins a l'establiment de relacions exteriors, especialment amb les colònies, entre d'altres.

Si Catalunya ha esdevingut una de les àrees més desenvolupades de la península i la desena regió industrial d'Europa ha estat, en bona part, gràcies a la seva agricultura forta i equilibrada, possible per la profunda transformació agrària basada tant en l'aplicació de noves tècniques i en l'especialització de conreus com en la tradició jurídica que, amb la figura de l'hereu, evità el latifundisme i el minifundisme.

Malgrat que l'agricultura segueix tenint un cert pes específic en l'activitat laboral de Catalunya, la seva societat és -com ho ha estat ininterrompudament des de fa dos segles- una societat industrial avançada i té una estructura econòmica que correspon a la d'un país desenvolupat amb un important grau de maduresa. Això és especialment manifest en analitzar l'economia catalana en el marc de l'espanyola: una població que no representa més del 16,5% participa en el 24,3% de la producció industrial. D'altra banda, Catalunya té una economia comparable amb les àrees més industrials italianes, angleses o alemanyes.

Evolució de l'estructura de l'ocupació per sectors d'activitat a l'Europa dels dotze

	Agricultura		Indústria		Serveis	
	1970	1978	1970	1978	1970	1978
CEE 9	10,6	8,0	43,1	39,4	46,3	52,7
Alemanya	8,6	6,5	48,5	45,0	42,9	48,5
França	13,9	9,2	39,7	37,1	46,4	53,8
Itàlia.....	20,3	15,5	39,7	38,3	40,1	46,2
Països Baixos.....	7,2	6,2	38,6	32,5	54,2	61,3
Bèlgica	4,7	3,2	43,2	36,6	52,0	60,2
Luxemburg.....	8,5	5,7	44,6	43,1	46,8	51,2
Regne Unit.....	3,2	2,7	44,8	39,6	52,0	57,8
Irlanda	27,1	22,2	29,9	30,9	43,1	47,0
Dinamarca.....	11,5	8,7	37,8	30,2	50,7	61,0
Grècia	40,8	27,3	25,0	30,7	34,2	42,0
Portugal.....	29,9	31,3	32,7	34,8	37,4	33,9
Espanya	27,2	20,2	35,6	37,3	37,2	42,5

FONT: OCDE. Labour Force Statistics, 1980.

Distribució de la població ocupada per sectors d'activitat en algunes regions europees (1977)

	Participació			Regió/CEE 9x100		
	Agricultura	Indústria	Serveis	Agricultura	Indústria	Serveis
CEE 9	7,3	40,5	52,1	100	100	100
ALEMANYA	5,7	45,0	49,3	77	111	95
Rin del Nord-Westfàlia	2,6	49,3	48,2	35	122	92
Baden-Württemberg	6,0	50,8	43,1	82	125	83
Baviera.....	10,0	44,3	45,8	136	109	88
FRANÇA	9,7	37,6	52,6	133	93	101
Illa de França.....	0,9	35,3	63,8	12	87	122
Nord-Pas de Calais	5,8	48,5	45,7	79	120	88
Est.....	8,0	46,5	45,5	109	115	87
ITÀLIA.....	12,9	39,5	47,6	176	97	91
Nord-Oest.....	8,9	47,0	44,1	122	116	85
Llombardia	4,1	55,2	40,7	55	136	78
REGNE UNIT	2,9	41,5	55,5	40	102	107
West Midlands.....	2,2	53,2	44,6	30	131	86
ESPANYA*	21,3	37,0	41,7	292	91	80
Catalunya*	6,8	51,6	41,6	93	127	80

FONT: EUROSTAT. Regional Statistics. Main regional indicators. 1978.
BANCO DE BILBAO. La renta Nacional de España y su distribución provincial. 1977.

* Distribució segons el nombre de llocs de treball.

La indústria catalana, d'altra banda, és una indústria en transformació, sotmesa, alhora que als efectes de la crisi econòmica, a importants i profunds canvis en la seva estructura sectorial i productiva, que comporta o exigeix una notable reconversió i un important ajust de la seva estructura tant a nivell sectorial com a nivell dimensional, fonamentat en la incorporació de noves tecnologies que permetin una més gran incidència de processos i de productes de més elevat valor afegit i de més fort contingut tecnològic.

De fet, aquests imperatius han influït, amb les limitacions i els condicionaments socio-polític-econòmics que hem esmentat en parlar de l'Estat espanyol, en l'evolució econòmica i industrial de Catalunya des de l'inici de la crisi del petroli.

El tradicional sector tèxtil, malgrat que conserva encara una gran importància, ha donat pas a altres activitats industrials, molt especialment a la dels transformats metàl·lics i a la de la indústria química.

Un cop d'ull a l'estructura de la població activa de Catalunya posa de manifest, d'una manera indubtable, el caràcter eminentment industrial de l'activitat econòmica catalana.

Estructura de la població activa a Catalunya 1981 (milers de persones)

Agricultura	Indústria+ Construcció	Serveis	Total
131,1	924,7	885,5	1.941,3
6,75%	46,63%	45,6%	100,0%

Font: EPA, INE, 1981.

Estructura de la població activa de les àrees més industrials d'Espanya 1979. (milers de persones).

	Agricultura	Indústria	Construcció	Serveis	Total
Catalunya	156,8	853,4	237,5	1.025,1	2.272,9
Madrid	24,1	410,2	140,5	1.043,9	1.618,7
Euskadi.....	88,1	390,5	77,2	430,8	986,6
País Valencià	217,0	438,3	109,3	575,2	1.330,8
Total.....	2.655,7	3.405,7	1.272,1	6.018,7	13.352,3

Font: "La Renta Nacional y su Distribución Provincial". Banco de Bilbao.

**Distribució sectorial de la població activa a Catalunya
(en percentatges)**

Anys	Agricultura	Indústria	Serveis
1969	11,0	51,7	37,1
1971	10,2	52,1	37,6
1973	9,3	53,3	37,2
1975	7,9	54,5	37,5
1977	6,8	53,1	40,3
1979	6,9	47,9	45,1
1981	6,7	46,6	45,6

Font: Elaboració pròpia en base a Banco de Bilbao, *op. cit.*

Una anàlisi del Valor Afegit Brut per a les zones més industrialitzades de l'Estat espanyol ens permet de confirmar el que ja estem dient: la indústria hi representa el 62,7%, és a dir, prop de les dues terceres parts del total, percentatge considerablement superior al total d'Espanya i al de les altres àrees industrials, excepció feta d'Euskadi pel fet que la seva indústria, en ser fonamentalment bàsica, presenta un VAB elevat en comparació amb els altres sectors.

**Estructura del VAB a les àrees més industrialitzades de l'Estat,
Any 1979 (en percentatges)**

	Agricultura	Indústria	Serveis	
Catalunya.....	9,6	62,7	33,7	100,0
Madrid.....	0,8	47,9	51,3	100,0
Euskadi.....	2,6	71,6	25,8	100,0
Pais Valencià.....	6,9	36,5	56,5	100,0
Espanya.....	7,2	55,6	37,2	100,0

Font: Banc de Bilbao, *op. cit.*

Estructura industrial de Catalunya - Any 1975

SECTOR	Vaïor produc. (milions pessetes)	%	VAB (milions pessetes)	%
1 Alimentació	144.500	13,58	34.900	7,61
2 Begudes	11.266	1,06	5.715	1,25
3 Filats i teixits	141.923	13,33	62.690	13,67
4 Gèneres de punt	41.970	3,94	19.070	4,16
5 Altres indústries tèxtils	5.778	0,54	2.503	0,55
6 Confecció tèxtil	31.664	2,98	15.049	3,28
7 Cuir, calçat	18.947	1,78	7.829	1,71
8 Fusta, suro	11.319	1,06	4.927	1,07
9 Mobles fusta	13.328	1,25	7.357	1,60
10 Pasta de paper	22.846	2,15	10.039	2,19
11 Manipulats paper	18.809	1,77	6.951	1,52
12 Arts gràfiques	20.890	1,96	11.778	2,57
13 Química bàsica	23.967	2,25	8.419	1,84
14 Matèries plàstiques i fibres	22.391	2,10	8.326	1,82
15 Productes químics destinats a l'agricultura	7.716	0,73	2.462	0,54
16 Productes químics destinats a la indústria	26.978	2,53	10.429	2,27
17 Productes farmacèutics	25.297	2,38	12.797	2,79
18 Altres productes químics consum final	23.768	2,23	10.963	2,39
19 Fabricació productes cautxú	12.809	1,20	6.903	1,51
20 Transformats matèries plàstiques	59.476	5,29	31.294	6,82
21 Material terra i ceràmica per a la construcció	6.040	0,57	3.920	0,85
22 Productes vidre	7.389	0,69	4.905	1,07
23 Cement, calç, guix i els seus derivats	11.910	1,12	6.135	1,34
24 Metàl·lica bàsica	40.513	3,81	14.421	3,14
25 Transformats metàl·lics, excepte maquinària	57.318	5,39	37.422	8,16
26 Maquinària no elèctrica	59.779	5,62	23.666	5,16
27 Construcció maquinària aparells produc. energia				
28 Electrònica				
29 Maquinària i aparells material elèctric	73.974	6,95	31.364	6,84
30 Material transport	108.914	10,23	49.599	10,81
31 Fabrics diverses	12.848	1,21	6.847	1,47
TOTAL	1.064.327	100,00	458.680	100,00

Font: Buson, ET. AL., OP. CIT. pàg. 28

Evolució VAB sectorial (en percentatges). Catalunya

	Alimen.	Tèxtil	Cuir Calçat i conf.	Fusta Suro	Paper Premsa i A.G.	Químiques	Ceràmica vidre i ciment	Metàl· lica	Transf. Metàl· lics	Fabrics	Aigua Gas i Elect.	Construc- cions i O. Públiques	Mine- ria
1955	5,0	37,7	5,9	5,0	3,4	10,7	3,4	10,9	82,0	4,2	12,3	1,5	
1957	5,1	34,6	5,1	4,9	3,5	11,2	2,8	15,7	82,9	4,8	10,7	1,6	
1960	7,2	29,7	5,9	4,6	3,8	11,2	2,8	19,7	84,9	5,1	8,0	2,0	
1962	6,3	28,2	5,7	4,5	3,5	11,9	2,6	20,5	83,2	4,6	10,6	1,6	
1964	7,4	23,3	6,9	4,0	3,9	11,5	3,3	20,0	80,3	4,3	14,0	1,4	
1967	7,2	19,7	8,1	3,7	3,8	12,6	3,9	23,4	82,4	4,1	12,3	1,2	
1969	7,8	18,4	6,3	3,2	3,8	14,1	3,6	24,4	81,6	4,6	12,8	1,0	
1971	7,6	17,6	6,0	3,5	5,3	12,6	3,7	25,1	81,4	4,7	12,9	1,0	
1973	6,4	15,2	6,1	3,1	5,6	12,6	3,9	29,1	82,1	4,0	13,2	0,7	
1975	6,2	12,6	6,0	2,7	7,1	13,1	3,5	28,0	79,2	5,3	14,2	1,3	
1977	7,0	10,4	6,8	2,7	5,1	13,6	3,9	1,9	26,1	77,5	15,9	1,0	
1979	8,0	11,9	5,6	2,0	1	11,6	3,3	1,3	26,3	78,0	14,4	2,7	

Font: Elaboració pròpia a partir de B.B., "la renta... 1955-75" i "...77", 79.

L'observació de l'evolució del VAB i del valor de la producció industrial els darrers anys demostra que a Catalunya, igualment com a Euskadi, la indústria està perdent pes relatiu dins l'espanyola. Així el VAB industrial de Catalunya passa d'un 26,7% l'any 1962, a un 25,1% el 1969 i arriba, el 1979, a un 24,02%. Certament, el caràcter industrial de Catalunya li fa acusar més intensament la crisi, especialment en tenir una indústria basada en la fabricació de productes transformats de consum durador. No en va la indústria manufacturera de Catalunya representa el 82% de tota la seva producció industrial.

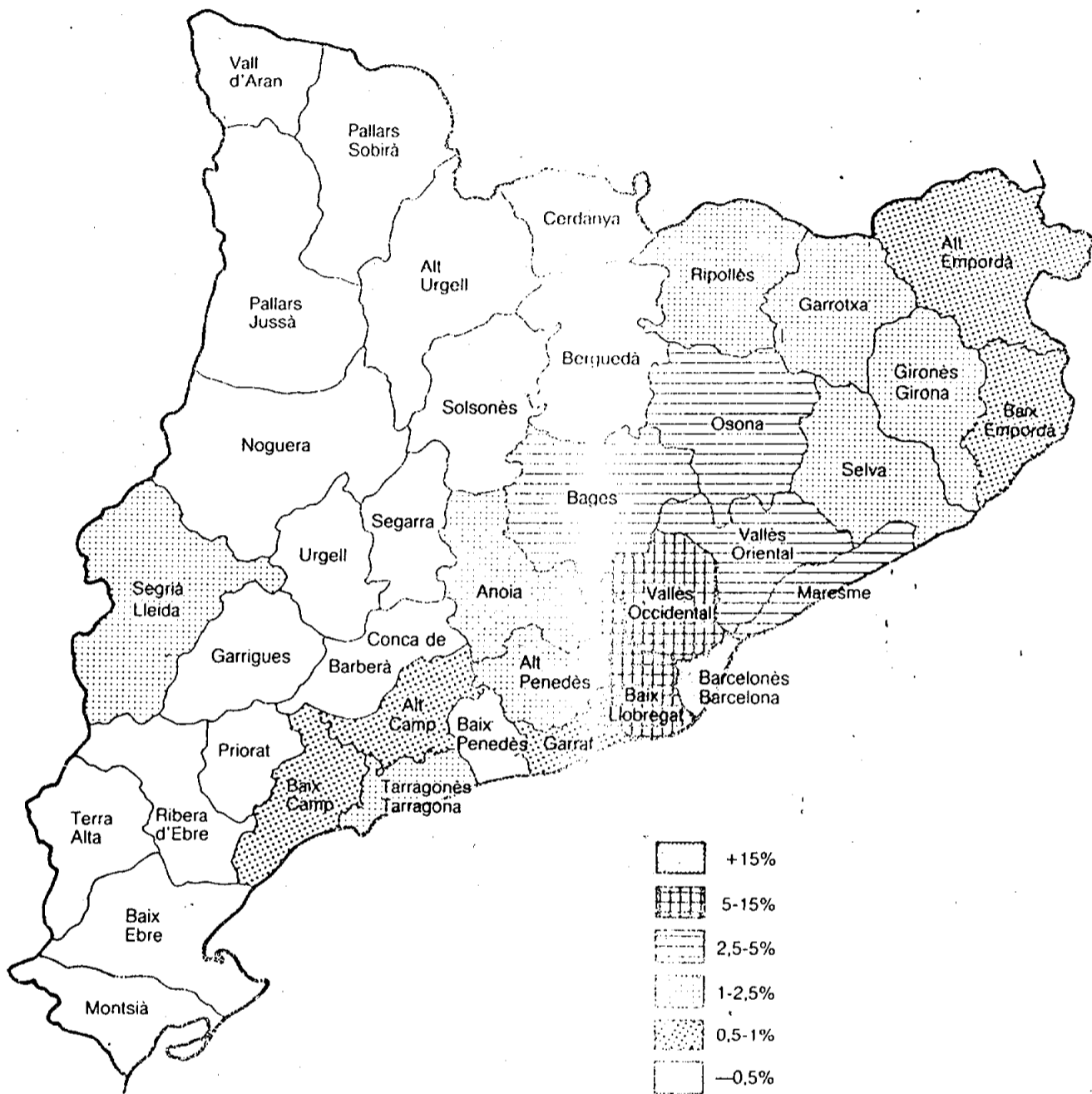
El sector que ha perdut més pes en la seva situació relativa és, sens dubte, el tèxtil i és seguit, bé que de lluny, pel de la fusta i el suro, el de la mineria i el del paper i les arts gràfiques. Fins els anys 1975-77 s'observa un notable creixement dels sectors químic, de construcció, de transformats metàl·lics. Cal remarcar especialment la davallada del sector de la construcció a partir dels anys 78-79.

Al costat d'una certa tendència a la terciarització, pel que fa a l'ocupació de la població catalana, notable especialment a partir de l'any 1977 -que pot ser, alhora que una prova palpable de la crisi industrial, una mostra de l'evolució de l'economia catalana- cal considerar un aspecte important: a Catalunya es troben localitzades activitats industrials molt específiques, capdavanteres per la seva especialització tecnològica, per la seva qualitat o per la seva importància als mercats exteriors, com són ara, per exemple, algunes empreses de material microelectrònic, de fabricació de maquinària tèxtil, de material per a la utilització de l'energia solar, etc.

La majoria d'empreses industrials de Catalunya són localitzades a l'àrea d'influència de la ciutat de Barcelona, si bé cal destacar també el nucli Tarragona-Reus-Valls i el nucli de la ciutat de Lleida. La "província" de Barcelona concentra aproximadament el 81,78% de la població industrial ocupada, produeix el 79,5% del total i el VAB de la seva indústria és el 80,5% del de Catalunya.

Distribució percentual de la població activa manufacturera

Padró Municipal de 1975



En els darrers temps hom ha pogut constatar una lleugera reducció del pes de la indústria localitzada a Barcelona i a la seva àrea d'influència i una dinàmica decreixent de la de Lleida, mentre la de Tarragona ha experimentat una expansió important i la de Girona ha mantingut el seu pes relatiu. Hom també ha pogut observar un dèbil moviment de concentració en les capitals de comarca, ultra que a la del Barcelonès i a la del Baix Llobregat, al Vallès Oriental, al Vallès Occidental, al Tarragonès, a l'Osona, al Bages, al Baix Camp, al Gironès, a l'Anoia i al Segrià.

De fet, però, de les 38 comarques de Catalunya només 13 presenten una taxa d'activitat industrial superior a la mitjana nacional. Això evidencia l'existència d'unes comarques industrialitzades i, per tant, amb un nivell de desenvolupament i de benestar per a la seva població considerable, i la d'unes altres, d'activitat econòmica agrícola, en general en una situació més endarrerida de nivell de renda i d'equipaments.

Una altra dada que -encara que coneguda per tothom- cal tenir en compte és la característica dimensional de les empreses catalanes, que -tot i havent-hi una presència important d'indústries de gran volum- és constituïda per una gran majoria de petites i mitjanes empreses (prop d'un 99% de les empreses industrials catalanes tenen menys de 250 treballadors).

Probablement la causa fonamental de la poca competitivitat de les empreses catalanes en els mercats exteriors -fet que agreuja dramàticament la situació de crisi- ha estat l'acomodament de la majoria d'empreses a un mercat tan proper, tan protegit i tan fàcil com ha estat el mercat espanyol, especialment en la dictadura del 39 al 75. Òbviament una actitud d'aquest tipus, a més d'un afany -probablement molt curt de mires- de lucre, havia d'influir negativament tant en la investigació i la recerca de tecnologies, de processos i de productes, com en l'establiment d'una estructura financera adequada i d'uns serveis imprescindibles per a afrontar una política comercial, ambiciosa, agressiva i amb els ulls posats al futur.

Creiem que no hi ha cap dubte de què l'únic futur possible per a Catalunya -és a dir, per a la seva economia o, dit d'una altra manera, per als seus treballadors- és deixar de contemplar el migrat mercat que representa l'Estat espanyol (que no arriba certament a 40 milions d'habitants) com a únic objectiu i fixar-se, d'una vegada per totes, en què el Mercat Comú ofereix l'oportunitat i, també, el repte de ser presents en un mercat de 258 milions d'habitants. Fóra gravíssim que una nova falta de visió fes tornar a dedicar l'esforç únicament al petit mercat peninsular, que és incapaç de permetre el manteniment de les nostres indústries i, molt més, de permetre'n la creació.

Cal, en aquest sentit, analitzar els fluxos d'entrada i sortida de Catalunya en relació a l'Estat espanyol i als altres estats. Així veuríem que, en el període 1975-80, el flux de sortida de mercaderies de Catalunya cap a Espanya vé a ser un 48,5% del Valor Afegit Brut català i les seves entrades d'un 46,5% d'aquest VAB. Les exportacions catalanes fora de l'Estat espanyol són entre un 20,5 i un 23,1% de les espanyoles i les importacions en representen entre un 16 i un 18,2%. L'observació d'aquests jocs de dades ens permet de veure que, d'una banda, la balança comercial de Catalunya respecte a Espanya és lleugerament positiva i, d'altra banda, que la balança comercial catalana amb l'estranger és molt més equilibrada que l'espanyola, car la participació catalana en el dèficit de la balança comercial espanyola oscil·la entre l'11 i el 15%, percentatge molt inferior al pes econòmic i demogràfic de Catalunya dins l'Estat espanyol.

Activitat de la indústria catalana i la seva relació amb Espanya i l'estranger (1975)

Fluxos d'entrada de mercaderies a Catalunya de la resta d'Espanya (milers ptes.)	530.619.936,1
Fluxos de sortida de mercaderies de Catalunya a la resta d'Espanya (milers ptes.)	554.329.506,1
% fluxos de sortida sobre el VAB de Catalunya.....	48,5%
% exportacions catalanes a l'estranger sobre el VAB de Catalunya.....	8,2%
% total fluxos de sortida més exportacions de Catalunya a la resta del món, sobre el VAB de Catalunya.....	56,7%
% fluxos d'entrada de mercaderies de la resta d'Espanya sobre el VAB de Catalunya.....	46,5%
% importacions catalanes sobre el VAB de Catalunya	13,1%
% total fluxos d'entrada més importacions de Catalunya sobre el VAB de Catalunya	59,6%
% fluxos de sortida sobre el VAB a la resta d'Espanya.....	11,8%
% exportacions de la resta d'Espanya sobre el VAB de la resta d'Espanya.....	7,7%
% total fluxos de sortida més exportacions de la resta d'Espanya, sobre el VAB de la resta d'Espanya	19,5%
% fluxos d'entrada sobre el VAB de la resta d'Espanya	11,8%
% importacions de la resta d'Espanya sobre el VAB de la resta d'Espanya.....	17,3%
% total fluxos d'entrada més importacions de la resta d'Espanya, sobre el VAB de la resta d'Espanya.....	29,1%

Font: Generalitat de Catalunya. *Catalunya i la Comunitat Econòmica Europea*.

Evolució de les exportacions catalanes segons les principals seccions de l'aranzel

	1975	1976	1977	1978	1979	1980	Mitjana 1975-1980
Maquinària i material elèctric.....	18,8	16,8	16,7	16,7	15,8	14,7	16,6
Tèxtil	14,1	14,3	14,1	15,1	13,2	11,8	13,8
Material de transport	12,5	12,3	9,8	9,9	11,7	11,5	11,3
Productes químics	8,6	9,3	9,8	8,9	10,0	11,1	9,6
Metàl·lica bàsica.....	7,3	7,2	7,3	7,5	9,0	9,4	8,0
Productes minerals.....	3,3	6,1	7,5	8,7	7,6	10,2	7,2
Paper i arts gràfiques	7,4	6,8	6,2	6,2	6,7	6,6	6,6
Pells i cuiros.....	4,6	5,0	4,5	4,2	4,2	3,8	4,4
Indústries alimentàries.....	3,6	3,3	4,8	3,9		3,6	3,8
Matèries plàstiques i manufactures de cautxú	2,4	2,4	2,9	3,2	3,8	3,8	3,0
	82,6	83,5	83,6	84,3	85,2	86,5	84,3

Font: C O C I N B «Cataluña Exporta» 1975-1980.

La principal conclusió que podem extreure de les xifres i de l'anàlisi anterior és que els fluxos comercials d'entrada i sortida de mercaderies, sumats als d'importacions i exportacions, representen més del 55% del VAB. L'economia catalana és, doncs, de caràcter obert.

Entre els anys 1974 i 1980 més del 93% de les exportacions catalanes corresponia a productes industrials i aproximadament un 60% de totes les exportacions era dels sectors sidero-metal·lúrgic, tèxtil i químic.

En els darrers anys el sector que ha sofert una davallada més considerable ha estat el de la construcció. Els que han incrementat el seu pes han estat la indústria alimentària (que segueix presentant notables possibilitats de creixement), la mineria (a ran de l'explotació del petroli de Tarragona) i el sector de paper i arts gràfiques.

Importància de cada sector en l'estructura industrial catalana, segons el Valor de la Producció i el VAB (1977-1979).

	Valor total de la producció		VAB (%)	
	1977	1979	1977	1979
Alimentació, begudes i tabac	9,6	10,2	2,0	8,0
Tèxtil.....	10,4	10,9	10,4	12,0
Cuir, calçat i confecció.....	5,8	5,1	8,8	5,5
Fusta i suro.....	2,2	2,2	2,7	3,0
Paper, premsa i arts gràfiques.....	4,1	5,0	4,1	7,0
Químic.....	17,8	16,7	13,6	11,6
Ceràmica, vidre i ciment.....	3,6	3,2	8,9	3,3
Metàl·lica bàsica.....	2,3	1,8	1,9	1,3
Transformats metàl·lics.....	26,4	26,4	26,1	26,3
INDÚSTRIES MANUFACTURERES	82,2	81,5	72,5	78,0
Mineria.....	0,5	3,3	1,0	2,2
Aigua, gas i electricitat.....	4,5	4,5		5,3
Construcció i obres públiques.....	12,5	10,7	14,9	14,4
TOTAL INDÚSTRIA.....	100,0	100,0	100,0	100,0

Font: Banco de Bilbao. Renta Nacional de España y su distribución provincial. 1977-1979.

Tot el plantejament referit a Catalunya fet fins ara pot haver semblat inconnex i desperdigat. No pretenia altra cosa que, amb les limitacions de temps imposades pel programa del Segon Congrés del nostre Sindicat, donar els flashos imprescindibles per a poder fer la composició de lloc del paper que els treballadors de Catalunya estem jugant en una crisi que ens afecta profundament des de les diverses àrees concèntriques.

La societat catalana ha vist créixer, d'una manera dramàtica, la seva taxa d'atur, que ha arribat l'octubre del 1982 a l'esgarrifosa xifra oficial de 350.372 treballadors aturats, el que representa un 15,1% de la població activa.

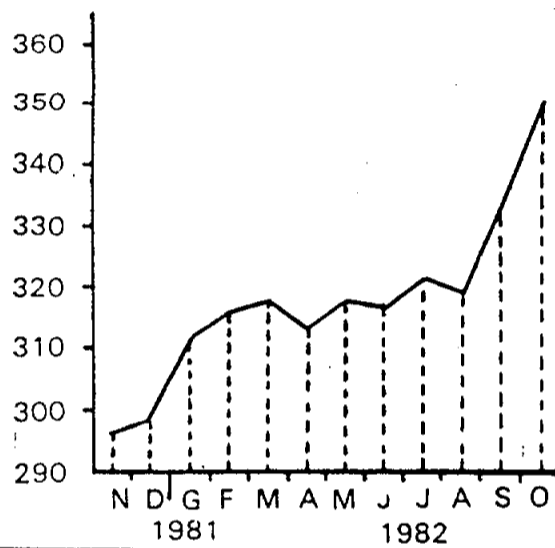
1 - ATUR REGISTRAT (1)

	HOMES	DONES	TOTAL
Barcelona	189.503	111.061	300.564
Girona	9.906	6.207	16.113
Lleida	5.751	3.722	9.473
Tarragona	16.805	7.417	24.222
CATALUNYA	221.965	128.407	350.372

(1) Font: «Instituto Nacional de Empleo»

2 - EVOLUCIÓ DE L'ATUR

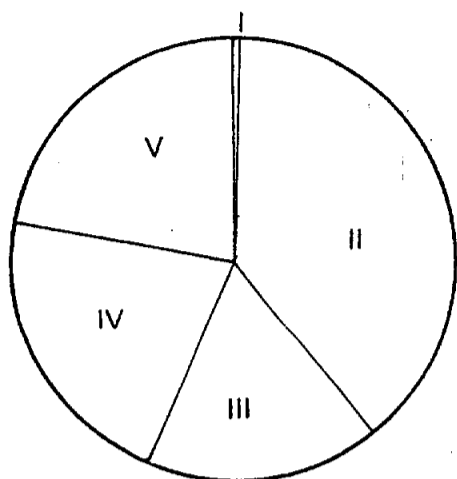
(en milers)



6 - TAXA D'ATUR

	POBLACIÓ ACTIVA (en milers)			TAXA D'ATUR
	HOMES	DONES	TOTAL	
Barcelona	1.212,0	579,6	1.791,5	16,8
Girona	126,9	66,4	193,3	8,3
Lleida	94,5	37,5	132,0	7,2
Tarragona	141,6	57,4	199,0	12,2
CATALUNYA	1.575,0	740,9	2.315,9	15,1

DISTRIBUCIÓ DE L'ATUR REGISTRAT PER SECTORS D'ACTIVITAT ECONÒMICA A CATALUNYA



I- AGRICULTURA	0,35 %
II- INDÚSTRIA	38,1 %
III- CONSTRUCCIÓ	16,7 %
IV- SERVEIS	23,1 %
V- SENSE OCUPACIÓ ANTERIOR	21,7 %

5 - ATUR REGISTRAT PER SECTORS D'ACTIVITAT ECONÒMICA

	AGRICULTURA	INDÚSTRIA	CONSTRUCCIÓ	SERVEIS	SENSE OCUPACIÓ ANTERIOR	TOTAL
Barcelona	612	117.746	45.335	68.357	68.514	300.564
Girona	50	5.693	3.311	5.495	1.564	16.113
Lleida	214	2.589	2.602	2.303	1.765	9.473
Tarragona	361	7.407	7.359	4.930	4.165	24.222
CATALUNYA	1.237	133.435	58.607	81.085	76.008	350.372
ESPANYA	86.028	501.562	397.633	481.410	500.624	1.967.257

DISTRIBUCIÓ DE L'ATUR REGISTRAT PER COMARQUES

COMARQUES	Atur Registrat	Taxa d'atur	COMARQUES	Atur Registrat	Taxa d'atur
ALT CAMP (1)	1.859	10,0	MÀRESME	13.355	16,7
ALT EMPORDÀ	1.452	5,1	MONTSIA	1.582	9,3
ALT PENEDES	2.920	13,9	NOGUERA	954	6,6
ALT URGELL	184	2,2	OSONA	5.082	12,5
ANÒIA	3.921	14,0	PALLARS JUSSÀ (3)	240	2,5
BAGES	7.662	13,0	RIBERA D'EBRE (4)	1.346	7,6
BAIX CAMP	7.122	18,2	RIPOLLÈS-CERDANYA	1.931	11,1
BAIX EBRE	2.827	12,6	SEGRIÀ (5)	6.080	9,1
BAIX EMPORDÀ	3.308	12,5	SELVA	2.216	13,5
BAIX LLOBREGAT	38.516	24,0	SOLSONÈS	279	6,7
BAIX PENEDES	1.522	14,1	TARRAGONÈS	7.964	16,5
BARCELONÈS	150.795	14,2	URGELL (6)	1.558	6,9
BERGUEDA	1.921	10,4	VALL D'ARAN	178	8,9
GARRAF	4.476	19,4	VALLÈS OCCIDENTAL	58.847	28,0
GARROTXA	1.134	5,6	VALLÈS ORIENTAL	13.069	18,7
GIRONÈS (2)	6.072	9,9			
			CATALUNYA	350.372	15,1

(1) Inclou pràcticament la comarca de la Conca de Barberà
(2) Inclou part de la Selva
(3) Comprén tot el Pallars Jussà
(4) Comprén la comarca de la Terra Alta i bona part del Priorat
(5) Inclou tota la comarca de les Garrigues
(6) Comprén tota la Segarra

Una repassada a les mesures preses per a sortir de la crisi -és a dir per a lluitar contra l'atur, car una cosa i l'altra van íntimament lligades- fa veure la importància de la reconversió d'alguns sectors, malgrat la poca adequació dels plans de reconversió establerts a la problemàtica real i a les necessitats de les empreses catalanes, la poca amplitud total del que ha representat i la timidesa amb que ha estat feta. És el cas -deixant de banda la primera de totes que fou la del sector del ciment fa gairebé 10 anys, de resultats molt positius, en aconseguir compensar la important reducció de consum en el mercat interior per l'increment d'exportacions- del sector tèxtil, del dels electrodomèstics de la línia blanca, del de l'acer, del dels components electrònics i del del calçat i el del sector paperer, que espera la seva aprovació.

Hem d'insistir, però, que els plans de reconversió -d'altra banda inevitables- no són la solució miraculosa al problema

de la crisi ni al problema de l'atur, malgrat que, en permetre la competitivitat -si més no en teoria- de les empreses afectades, tinguin un resultat global positiu.

Als sectors reconvertits per Reial Decret des del govern de l'Estat, cal afegir intents no estatals, sovint potenciats per la Generalitat de Catalunya, com són el del sector d'electrodomèstics de la línia marró i el subsector de la motocicleta.

8.- LA NOSTRA POSICIÓN

QUI SOM

El Comitè Executiu Nacional del Sindicat de Quadres de Catalunya que sortí elegit en el Congrés Constituent el dia 7 de juny del 1980 i en nom del qual jo ara us sotmeto el balanç de la seva gestió, és perfectament conscient de què la finalitat, el conjunt de motius que justificaren l'agostada creació del nostre jove sindicat, estableix perfectament les bases a la resposta que tots nosaltres i el nostre país demanem a l'organització sindical que hem creat i que creix dia a dia.

Des del primer moment hem dit que calia superar els esquemes tradicionals que havien establert les diferenciacions ideològiques de la nostra societat, en el sentit de superar el concepte vàlid en la societat industrial del segle passat quan la lluita de classes era considerada, per ella sola, el motor de la història i quan la revolució del proletariat era considerada l'objectiu de les classes treballadores. Evidentment, és en aquest sentit que podem respondre al repte de la situació actual.

És, per això, que el nostre Sindicat és un sindicat reformista, ni dogmàtic ni revolucionari, que vol millorar, certament, la nostra societat, però a partir de la situació real actual.

Ja en el neixement del Sindicat vèiem tots plegats que l'internacionalisme de la causa dels treballadors, fet que és objectivament cert, permetia, per una aplicació inadequada, abominables manipulacions i tergiversacions. Dèiem -i seguim dient- que la defensa dels interessos dels treballadors exigeix, abans de res, la definició del marc immediat d'actuació prioritària. Marc que, per als treballadors de Catalunya, no pot ser altre que la Nació catalana.

Ja hem dit abans que aquesta afirmació i l'abominació de les acusacions d'insolidaritat amb què és titllada des de

postures tan demagògiques com irresponsables, podrien ser a bastament justificades, però no creiem ni que calgui ni que sigui el lloc ni l'hora de fer-ho.

Hem caminat molt d'ençà que ens constituïrem com a sindicat de quadres. No ha estat perquè sí que al llarg d'aquest informe s'hagi parlat poc, molt poc, de quadres, i s'hagi parlat molt de treballadors. En el temps transcorregut i a través dels problemes i de les dificultats del camí fet se'ns ha confirmat allò que ja pensàvem: que els quadres no poden salvar-se si no és juntament, solidàriament, amb tots els altres treballadors. Entre totes les raons que podríem trobar -i que de ben segur hem trobat- cal destacar el fet de què en un conflicte d'interessos, com és el conflicte entre el capital i el treball, no hi caben terceres forces. I això ho hem d'emmarcar en la nostra afirmació de què cal que algú -els pensadors, segurament- estableixi noves teories filosòfiques que, en dotar la societat de noves escales de valors, permetin unes noves relacions més humanes i més socials entre els homes.

Pot ser ara l'hora de fer una petita reflexió: la incapacitat del moviment obrer, la incapacitat del món del treball d'entrar en un debat seriós i constructiu, que li fós favorable, amb la resta de forces socials, ha estat deguda fonamentalment a l'absència de quadres en el moviment sindical, en la lluita dels treballadors.

I aquest fet, absolutament negatiu, només pot ser resolt amb postures i amb plantejaments com els del nostre Sindicat.

En la situació que hem definit de crisi en tots els cercles concèntrics d'influència que afecten directament els treballadors de Catalunya hem de potenciar, alhora que la recerca i la investigació de noves tecnologies i de nous processos i productes, un esperit comercial ampli i obert que, d'una banda, superi l'estret mercat espanyol, i, d'altra banda, descobreixi la importància de les indústries punta i l'avantatge de l'exportació de serveis.

La revolució tecnològica i la consegüent robotització han fet trontollar, fan trontollar i faran trontollar les mateixes bases de la nostra societat. I això és així. I ho és al marge del que els uns i els altres vulguessin que fós. I no ens enganyem, la revolució tecnològica i la robotització no són mals per elles mateixes com no fou mal ni la invenció de la màquina de vapor o del teler mecànic, ni la construcció de la primera excavadora. La revolució tecnològica i la robotització seran mals en la mesura que la societat -tota la societat- no sàpiga respondre amb justícia i amb solidaritat a les transformacions que comporten i que, d'entrada, tendeixen a perjudicar greument grans sectors de ciutadans i els llença a situacions tan insostenibles com intolerables.

Que la revolució tecnològica i la robotització impliquen i comporten profundes transformacions que afecten greument llocs de treball i que exigeixen, per tant, replantejaments i reconversions d'empreses i de sectors és un fet evident. Com és evident que l'oposició sistemàtica a aquestes transformacions no fa res més que agreujar-ne els resultats. El que cal fer és que les forces del treball hi siguin tingudes en compte, hi siguin escoltades i hi exigeixin totes les contrapartides que creguin necessàries.

Aquestes són les postures positives. Les postures eficaces i serioses. Són les postures que el nostre Sindicat vol aportar decididament en la part que li correspon del discurs del treball en el debat del present i del futur.

De la mateixa manera que rebutja, amb contundència i sense ambigüitats, el procés en el que es troba immers l'Estat espanyol, com molts altres estats occidentals amb governs de molt diversa tendència política, d'esdevenir, cada vegada més, un protector caríssim dels ciutadans. Millor dit, un protector d'uns mínims tan minsos i a uns costos tan elevats que hem de denunciar amb la mateixa força amb la que denunciariem les malversacions o les estafes. El nostre Sindicat, com qualsevol col·lectiu que no hagi renegat de tota la història recent i llunyana del nostre poble -història, d'altra banda, exemplar en tants i tants aspectes- defensa, amb la

mateixa serietat, la solidaritat com la llibertat individual, amenaçada en tots els sentits per la grisor, la tristesa i la mediocritat de la uniformitat i de la mitjania que comporta.

Si, doncs, a l'estat social, a la justícia social i a la participació de tots en la construcció del futur. No a l'estat protector, a l'estat beneficència, que pensa per tots, decideix per tots, s'equivoca per tots i tot això a un cost injustificable.

En aquesta mateixa línia, hem de denunciar la manca de serietat que presideix les relacions laborals i socials a l'Estat espanyol en general i a Catalunya en particular. No volem ni demagògies ni maximalismes ni dels representants dels empresaris, ni dels altres representants dels treballadors ni de l'Administració. No volem ni insultants estira i arronses ni inoperants pèrdues de temps deliberades en negociacions poc responsables. Que tothom defensi el que ha de defensar, amb contundència i serietat, però sobretot amb arguments i amb raons.

Si no som conscients tots plegats de què hem de fer de la nostra societat una societat avançada, una societat capaç d'unes relacions d'entesa progressistes, capaç de ser present a la Comunitat Econòmica Europea, pels seus productes i pels seus preus i la seva qualitat, la nostra situació actual no té solució.

Si no som capaços de -a partir d'una nova escala de valors i d'una nova filosofia de la vida, fruit evident d'una profunda revolució cultural a tots els nivells de la nostra societat- produir més i millor i consumir i gastar menys i selectivament, la nostra situació actual no té solució.

QUANTS SOM

El Comitè Executiu Nacional que avui rendeix comptes al Sindicat de Quadres de Catalunya en les persones dels congressistes d'aquest Segon Congrés, representants de tots els afiliats de totes les empreses i de totes les comarques on fins ara hem arribat, ha volgut no cometre la ingenuïtat de donar públicament xifres d'afiliació.

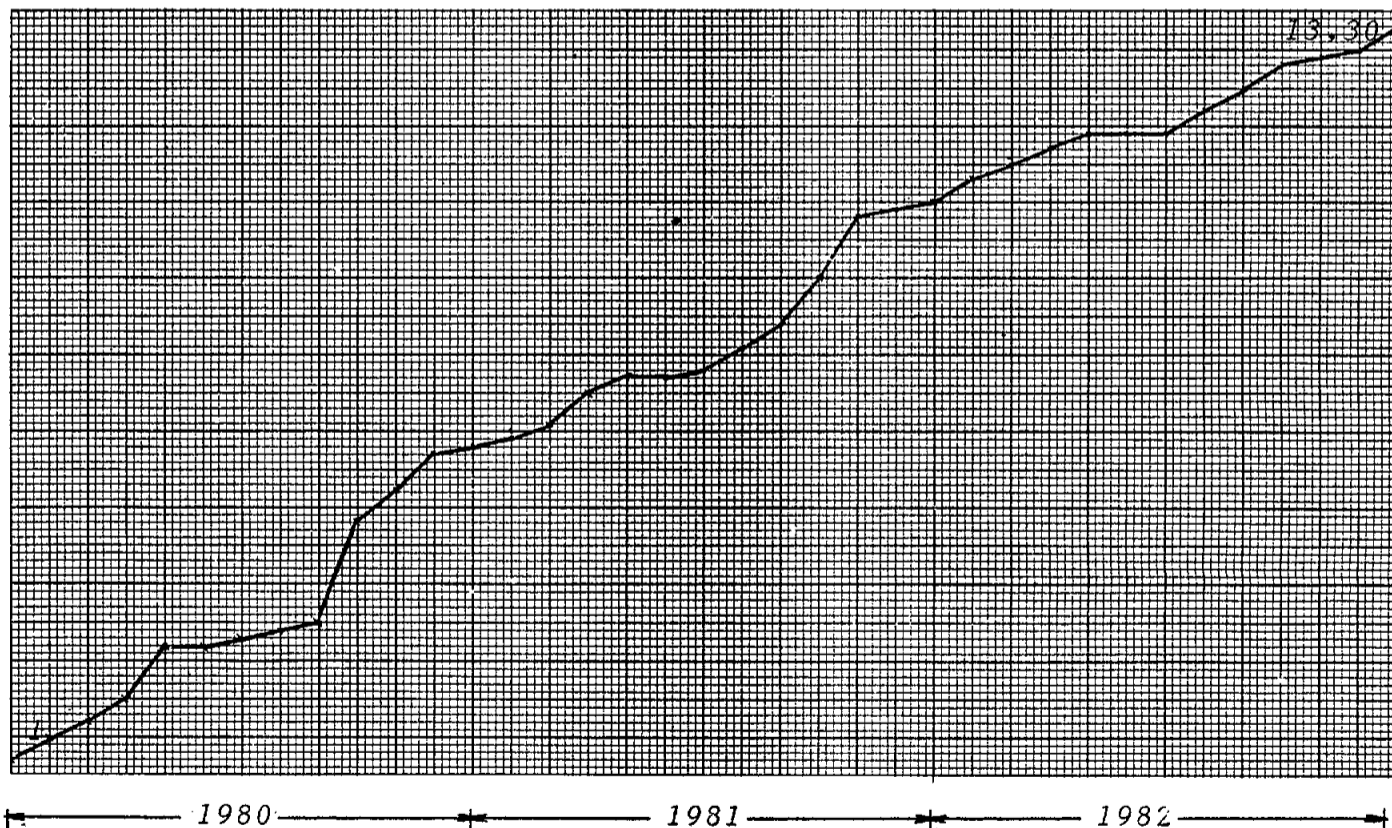
Ha cregut i creu unànimement que una vel.leïtat d'aquest tipus

no tindria altre efecte que la utilització de les xifres per part dels molts enemics que ja tenim. D'altra banda, una pregunta és especialment interessant: en un país on encara impera la poca serietat, en una situació de militància i d'afiliació minsa i en decreixement, qui pot creure mínimament les xifres que dona cap organització? No ens enganyem, de resposta només n'hi ha una. I és una resposta tan curta com contundent: ningú.

El que sí fem, perquè és la nostra gravíssima obligació moral davant de tots i cadascun de vosaltres, és donar-vos detalladament la situació percentual del SQC en els diversos camps d'activitat i en les diverses comarques del país i els seus índexs de creixement en els darrers tres anys.

D'ençà que el Comitè Executiu Nacional en nom del qual faig aquest informe sortí elegit, el nostre Sindicat ha crescut en un 469,06%. Algunes altres xifres significatives podrien ser que l'índex de creixement per tot l'any 80 fou del 325%; per a l'any 81, més del 108% i l'any 82 prop del 117%. Aquest mateix índex referit al 31 de desembre del 82 és, respecte el primer de gener del 80, superior al 1330%.

GRÀFICA DEL CREIXEMENT DEL SQC ENTRE EL GENER DEL 1980 I EL DESEMBRE DEL 1982



Us diran, ens diran, ja ho han fet, que créixer molt quan un és petit és molt fàcil. Ho diuen els grans que no paren de minvar. És cert que és més fàcil créixer percentualment quan se són pocs. Però a ningú se li amaga que entre créixer molt percentualment una organització relativament petita i decreixer molt, també percentualment, una organització molt gran, hi ha just la mateixa diferència que entre tenir futur o no tenir-ne, entre seguir vivint amb esperança i començar a morir. Això és el que hem de dir als que s'inventen qualsevol cosa per tal de restar-nos importància, per tal de minimitzar la nostra presència que ja fa temps que els és incòmoda.

DISTRIBUCIÓ DE L'AFILIACIÓ AL SQC PER BRANQUES D'ACTIVITAT

<u>SECTOR</u>	<u>PERCENTATGE</u>
AGRICULTURA	0
INDÚSTRIES EXTRACTIVES	0
ALIMENTACIÓ	0,10
TÈXTIL	4,39
CALÇAT, CONFECCIÓ i PELL	0
FUSTA, SURO i MOBLES	0,19
PAPER i ARTS GRÀFIQUES	3,41
ALTRES INDÚSTRIES FABRILS	0
QUÍMIQUES	10,72
INDÚSTRIES METAL·LÚRGIQUES	44,93
ELECTRICITAT, GAS i AIGUA	0,39
CONSTRUCCIÓ	0,39
COMERÇ, RESTAURANTS i HOSTELERIA	1,56
TRANSPORTS I COMUNICACIONS	1,85
INSTITUCIONS FINANCERES i SERVEIS PRESTATS	3,22
SERVEIS COMUNALS, PERSONALS i SOCIALS	27,58
ESTUDIANTS	0,10
JUBILATS	0,58
ATURATS	0,39
INCAPACITATS	0,19

Una ullada a la distribució de l'afiliació del Sindicat per branques d'activitat ens fa veure que la nostra màxima incidència és, amb gairebé un 45%, a la Indústria Metal·lúrgica, seguida dels Serveis Comunal, Personals i Socials (que engloba, entra d'altres, la Sanitat, l'Ensenyament i l'Administració Pública) amb gairebé un 28%. Vé al darrera el sector de la Indústria Química amb prop d'un 11% i el segueix el Tèxtil amb més d'un 4%, el Paper i Arts Gràfiques i les Institucions Financeres i de Serveis Prestats (que engloba les Caixes, els Bancs i les Assegurances) amb més d'un 3%. En alguns sectors com "Agricultura", "Indústries Extractives", "Calçat, Confecció i Pell" i "Altres Indústries Fabrils", degut en bona part a la mateixa estructura econòmica del país, la presència del SQC és, encara, nul·la.

Pel que fa a la distribució territorial, es pot observar que, en bona part en funció directa de la industrialització i la densitat de població de cadascuna de les comarques de Catalunya, la força màxima del nostre Sindicat és -com no ens pot sorprendre gens, d'altra banda- al Barcelonès, amb prop d'un 55% seguit del Vallès Oriental amb més d'un 17% i el Bages amb més d'un 12%. Segueix el Baix Llobregat amb prop d'un 10%, el Segrià amb gairebé un 1,5% i el Vallès Occidental amb prop d'un 1,3%. Destaquem també que en determinades comarques com l'Alt i el Baix Empordà, la Garrotxa, el Gironès, el Baix Penedès, el Garraf, el Baix Camp, la Conca de Barberà, el Priorat, el Baix Ebre, la Cerdanya, el Ripollès, l'Anoia, el Berguedà, el Solsonès, les Garrigues, la Noguera, la Segarra, l'Urgell, l'Alt Urgell, els Pallars Jussà i Sobirà i la Vall d'Aran la nostra implantació és encara nul·la.

<u>COMARCA</u>	<u>PERCENTATGE</u>
<u>REGIÓ PRIMERA</u>	
BAIX LLOBREGAT	9,77
BARCELONÈS	54,79
MARESME	0,69
VALLÈS OCCIDENTAL	1,28
VALLÈS ORIENTAL	17,47

REGIÓ SEGONA

ALT EMPORDÀ	0
BAIX EMPORDÀ	0
GARROTXA	0
GIRONÈS	0
LA SELVA	0,49

REGIÓ TERCERA

ALT CAMP	0,10
ALT PENEDEÈS	0,39
BAIX PENEDEÈS	0
GARRAF	0
TARRAGONÈS	0,10

REGIÓ QUARTA

BAIX CAMP	0
CONCA DE BARBERÀ	0
PRIORAT	0
RIBERA D'EBRE	0,30

REGIÓ CINQUENA

BAIX EBRE	0
MONTSIÀ	0,79
TERRA ALTA	0,10

REGIÓ SISENA

CERDANYA	0
OSONA	0,20
RIPOLLÈS	0

REGIÓ SETENA

ANOIA	0
BAGES	12,04
BERGUEDÀ	0
SOLSONÈS	0

REGIÓ VUITENA

GARRIGUES	0
NOGUERA	0
SEGARRÀ	0
SEGRIÀ	1,48
URGELL	0

REGIÓ NOVENA

ALT URGELL	0
PALLARS JUSSÀ	0
PALLARS SOBIRÀ	0
VALL D'ARAN	0

Una anàlisi d'aquestes dades de repartiment territorial ens obliguen a reconèixer que, si bé no hem arribat encara a totes les comarques del país com considerem imprescindible, sí que hem assolit una presència considerable en les zones més industrialitzades i, per tant, les més sensibilitzades, d'una banda, i on la presència d'un sindicat és, d'altra banda, especialment important. En aquest sentit és obligada una referència, encara que molt d'esquitllada, a la desmesurada importància que des de determinades postures testimonials d'un cert sindicalisme nacional hom dóna a minses implantacions en comarques amb un pes industrial molt reduït. Sense menysprear -res més lluny de nosaltres- a ningú, hem d'afirmar que serveix de ben poc tenir un militant -per a dir alguna cosa- tan actiu com vulgueu a la Conca de Barberà o a l'Alt Urgell, posem per cas, si no s'ha aconseguit entrar amb força al Barcelonès, als Vallès, al Bages o al Baix Llobregat, que és on es debat en darrer terme el futur de les relacions laborals i socials del país.

També el nombre de representants als Comitès d'Empresa que hem aconseguit en les darreres eleccions és molt superior al que aconseguirem en les anteriors eleccions sindicals el 1980. El fet de passar dels 48 representants fa tres anys als 124 d'ara és -sense voler caure ni en el cofoïsme ni

en la complaença- un fet certament significatiu. Multiplicar per més de 2,5 el nombre de representants i per més de 2 el nombre d'empreses al Comitè de les quals som presents, sobretot atès el gran pes específic que adquireixen en els Comitès els nostres homes i les nostres dones, és una dada que cal tenir molt en compte.

Els repartiments de representants del Sindicat a Comitès d'Empresa, per branques d'activitat en les eleccions del 1980 i del 1982 són els següents:

<u>SECTOR</u>	<u>1980</u>	<u>1982</u>
ALIMENTACIÓ	0	1,62
TÈXTIL	8,33	17,74
FUSTA, SURO i MOBLES	0	3,23
PAPER i ARTS GRÀFIQUES	8,33	3,23
QUÍMIQUES	4,17	16,13
INDÚSTRIES METAL·LÚRGIQUES	50	32,26
COMERÇ, RESTAURANTS i HOSTELERIA	8,33	0
INSTITUCIONS FINANCERES i SERVEIS PRESTATS	0	3,23
SERVEIS COMUNALS, PERSONALS i SOCIALS	20,83	22,58

El mateix repartiment, per comarques, és:

<u>COMARCA</u>	<u>1980</u>	<u>1982</u>
BAIX LLOBREGAT	37,5	14,52
BARCELONÈS	37,5	53,23
MARESME	4,17	1,61
VALLÈS OCCIDENTAL	4,17	3,23
VALLÈS ORIENTAL	12,5	11,29
ALT EMPORDÀ	0	1,61
ALT PENEDEÈS	4,17	1,61
BAIX PENEDEÈS	0	1,61
BAGES	0	11,29

La simple observació d'aquests dos darrers llistats permet afirmar que també, pel que fa als seus representants en Comitès d'Empresa, el temps ha corregut -i segueix corrent i és presumible que així continuï- a favor del nostre jove sindicat.

QUINS MEDIS TENIM

Com tots sabeu, el Sindicat viu exclusivament de les quotes de tots nosaltres. No cal insistir en les dificultats econòmiques que ha passat, passa i segurament passarà la nostra organització. Això ens obliga a recordar a tots els afiliats - a través vostre, companys congressistes, ara, i més endavant, si cal, afiliat per afiliat - que les quotes d'afiliació són indicatives i, per tant, la conveniència d'incrementar-les en la mesura que els sous també s'incrementen. Val a dir que, si bé és cert que alguns dels companys ho tenen present, sembla talment com si la majoria hagués oblidat aquesta característica de la nostra quota.

Reviseu l'adequació de la vostra quota al vostre sou, demaneu la informació que us calgui al Servei Administratiu del Sindicat, expliqueu-ho als companys als quals representeu. Per a mantenir el nivell de serveis i poder ampliar-los és imprescindible que les quotes d'adeqüin al constant creixement del cost de la vida.

QUE VOLEM

Després d'aquest llarg informe -per descomptat més llarg del que volíem i desitjàvem- pot semblar innecessari dir què volem.

Permeteu-me que, encara que només sigui amb dues paraules, intenti dir-vos què és el que volem, a l'entendre del Comitè Executiu Nacional del Sindicat: volem construir un Sindicat fort, potent, fidel al país i que defensi per sobre de tot els drets i els interessos de tots els treballadors i que assumeixi, amb tota la responsabilitat, el paper del món del treball en la reconstrucció nacional de Catalunya i en l'establiment de la nova societat que ja és a la porta.

LES NOSTRES RELACIONS INTERNACIONALS

El nostre Sindicat manté relacions de col.laboració i coordinació amb ELA-STV (Askatuta) del País Basc, amb el SAVT

de la Vall d'Aosta, amb l'ASGB del Tirol del Sud, amb el SSŽ d'Eslovènia, amb la CFTC de l'Estat francès, etc.

El Secretari General del nostre Sindicat constitueix, juntament amb el de l'ASGB i el del SAVT, la Coordinadora Permanent dels Sindicats Nacionals (CPSN), la tasca immediata de la qual és la celebració de la Segona Assemblea de les Organitzacions Sindicals de les Comunitats Nacionals, que se celebrarà a Bozen, Tirol del Sud, el proper estiu, en un seriós intent d'aprofundir en un sindicalisme com el nostre i d'establir un marc adequat de coordinació i de col.laboració.

El nostre Sindicat també manté relacions amb el Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià i la Unió de Llauradors i Ramaders, del País Valencià, amb la Unió Sindical de Policia i amb col.lectius, en vies de constituir sindicats nacionals, d'Occitània, Sardenya, Còrsega i el Friül.

LA NOSTRA ACCIÓ SINDICAL

A grans trets, i deixant de banda totes les situacions concretes que demanen tractaments específics i concrets, l'Acció Sindical del SQC és orientada, d'acord amb la seva "Definició i Principis" i la seva "Línia Sindical", a:

- donar prioritat a la política de manteniment de l'ocupació sobre la política d'increments salarials.
- considerar preferent una política empresarial de futur a una política de curt termini.
- ser eminentment solidària i contemplar la problemàtica social i humana global de l'individu.
- garantir l'aportació, participació i control dels treballadors a tots els nivells de l'empresa, tot tendint a la cogestió.
- salvar les empreses en crisi negociant els seus plans de reestructuració.

- afavorir la reconversió dels sectors i de les empreses sense futur.
- considerar una responsabilitat fonamental la formació de tots els treballadors, especialment dels quadres.
- obtenir un canvi positiu en el comportament de les institucions financeres del país.
- dotar la Nació catalana d'una estructura interna moderna, eficaç, estable, econòmica, oposant-se al creixement indiscriminat de la despesa pública.
- crear les condicions que atreguin les inversions que afavoreixin la implantació de noves empreses i que propiciïn la instal·lació a Catalunya de noves indústries.
- cercar la incorporació ràpida i completa de la Nació catalana al sistema econòmic i social de la democràcia occidental.
- fomentar la investigació i recuperar la capacitat de treball, la imaginació, la iniciativa, la creativitat i l'assumpció de risc, tant dels treballadors com dels empresaris de Catalunya.

Fins aquí el balanç de la nostra gestió i el marc teòric i ideològic al que ens han conduït aquests gairebé tres anys de detentar la més alta responsabilitat del Sindicat, en els quals hem de destacar la celebració de l'Assemblea Nacional del 30 de juny del 1982 que s'atorgà els nous Estatuts del SQC.

Si aquesta gestió i aquesta línia us semblen -com estem convençuts que us semblaran- globalment positives, doneu-nos el vostre vot favorable a aquest informe. Si no hi esteu d'acord, castigueu-nos amb el vostre vot negatiu. En qualsevol cas, rebeu el nostre agraïment per la vostra

atenció i per tot el suport, tota la col.laboració i tot l'ajut amb què ens heu distingit durant el nostre mandat.

NOTA: En alguns terrenys, les dades que hem donat en aquest informe són antigues. La manca de dades més actuals -tothom coneix, d'altra banda, l'absència d'estadístiques recents fiables al nostre país- ens hi han obligat.

FONTS: Els gràfics i els quadres han estat trets:

Els de les pàgines 26, 27, 28, 29, 31, 34, 35 de "Catalunya endavant", publicat per la Generalitat de Catalunya l'any 1982.

Els de les pàgines 36, 37, 38 del "Full Mensual d'Ocupació", d'octubre del 1982, publicat pel Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya.

2n CONGRÉS

CURRÍCULUMS DELS CANDIDATS A COMITÈ EXECUTIU NACIONAL

ENRIC ANGELA i BARNILS, nascut a Barcelona el dia 5 de juny del 1.943, casat i pare de tres fills.

Ha cursat estudis d'Enginyeria Industrial i de Ciències Químiques.

Amb experiència professional al món de l'Ensenyament, dels Serveis, de la Indústria, de les Arts Gràfiques i l'Editorial.

Ha militat al Front Nacional de Catalunya i a la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya, al Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans (del que fou co-fundador). Milità a la Solidaritat d'Obrers de Catalunya (del que fou membre del Consell Nacional i del Consell Executiu). President de la Junta Promotora del SQC i Secretari General del SQC en el primer Comitè Executiu Nacional.

IGNASI BARAUT i GUILÀ, nascut a Manresa (Bages) el dia 2 d'octubre del 1.942, casat i pare de dos fills.

Professor Mercantil.

Amb experiència al món de l'Ensenyament (ex-professor d'EMI-Escola de Quadres) i dels Serveis (Banca).

Membre de Comitè d'Empresa. Co-fundador del SQC, de la Junta Promotora del qual fou Secretari. Tresorer i Secretari d'Administració i Finances del primer Comitè Executiu Nacional del SQC.

VICTÒRIA DAVALILLO i SERRA, nascuda a Barcelona el dia 2 de març del 1.943, casada i mare d'un fill.

Infermera Diplomada.

Amb experiència professional en els diversos camps de la Sanitat. Supervisora de Laboratori Central de Bioquímica d'hospital general.

Enllaç sindical. Secretària de Relacions Públiques i Propaganda del primer Comitè Executiu Nacional del SQC.

JULI LAHOSA i BELTRAN, nascut a Vic (Osona) el dia 4 d'abril del 1.924, casat i pare de set fills.

Ha cursat estudis de Mestratge Industrial i Peritatge Industrial. Diplomant en Organització Industrial.

Amb experiències professionals en el camp de l'Organització i Planificació i en el de Direcció del sector del Metall. Assessor Industrial.

Membre del Comissariat General de Minyons Escoltes. Secretari de la Federació Catalana d'Associacions de Parcel·listes. Membre col.laborador de "DIPLOMATARI-Publicació d'Estudis d'Història Medieval".

JOSEP MUÑIZ i MANERO, nascut a Cornellà de Llobregat (Baix Llobregat) el dia 17 d'octubre del 1.940, casat i pare de dos fills.

Mestre Industrial.

Amb experiència professional en els camps d'Organització i de Compres d'empreses metal.lúrgiques.

Membre de la Coral Elisard Sala, Vice-President del Casal Elisard Sala. Fou candidat Independent a la llista per Barcelona de CiU a les Eleccions Generals del 1.982. Secretari de Relacions Polítiques i Sindicals del primer Comitè Executiu Nacional del SQC.

MIQUEL NADAL i ROSAS, nascut a Barcelona el dia 5 de juny del 1.944, casat i pare de tres fills.

Enginyer Químic, per l'Institut Químic de Sarrià.

La seva experiència professional se centra en el món de la fabricació de la indústria paperera.

Membre de Comitè d'Empresa. Ha intervingut en la gestió d'empreses cooperatives.

MIQUEL PRATS i MAESO, nascut a Barcelona el dia 18 de febrer del 1.952, casat i pare de dos fills.

Licenciat en Medecina. Metge Especialista en Cirurgia General d'Aparell Digestiu i Pulmonar.

Ha estat Metge Resident i Adjunt a Cirurgia d'hospital general i d'hospital comarcal.

Secretari dels Jurats dels I, II i III Premis d'Anàlisi Sindicalista "Salvador Seguí-SQC". Fou candidat Independent a la llista per Barcelona d'ERC a les Eleccions Generals del 1.982. Secretari de Formació Sindical i d'Acció Cultural del primer Comitè Executiu Nacional del SQC.

JORDI SALVAT i COROMINES, nascut a Mèxic, D.F. l'1 de desembre del 1.939, casat i pare d'un fill.

Ha cursat estudis d'Enginyeria Civil i és Diplomant en Organització d'Empreses.

Les seves experiències professionals se centren en el món de l'Organització i de Materials d'empreses, especialment metal·lúrgiques.

Membre de Comitè d'Empresa. Membre de centre excursionista, de coral i d'esbart dansaire. Secretari dels Jurats dels I, II i III Premis d'Anàlisi Sindicalista "Francesc Layret-SQC". Secretari d'Acció i Coordinació del primer Comitè Executiu Nacional del SQC.

ANTONI URREA i VAQUÉ, nascut a Barcelona el dia 23 d'abril del 1.949, casat i pare de dos fills.

Ha cursat estudis tècnics d'Electricitat i Comercials.

Amb experiència professional en el camp de les vendes, especialment en el camp dels béns de consum.

Membre de Comitè d'Empresa. Ex-delegat de la UGT.